Μυστικῶν, νὰ τού τα στείλουν τὸ ταχύτερον· —ὁ *Δημ. Δίπλας* πληροφορεῖ τὸν *Γεώργιον Παπαστεφάνου*, ὅτι τῷ ἔγραψεν ἐπιστολήν, διὰ νὰ συνεννοηθοῦν· —τὸ *Ἀντίο Μασέλο* ζητεῖ τάρχικὰ τοῦ *Αὐγερινοῦ* καὶ τοῦ *Πονηροῦ Πνεύματος*·—ὁ *Κωνστ. Ζάχος* μοῦ γράφει ὅτι ἐν συνεδριάσει τοῦ «Μικροῦ Συλλόγου» ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* ἀνεκηρύχθη εὐεργέτις αὐτοῦ, καὶ ὅτι λίαν προσεχῶς λαμβάνει τὸ σχετικὸν δίπλωμα·—τὸ *Ἐρεχθεῖον* ζητεῖ τάρχικὰ καὶ τὴν πατρίδα τῆς *Ναυτοπούλας* καὶ τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος*·—ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστὴς* καὶ ὁ *Ψάλλων Ρύαξ* παραπονοῦνται κατὰ τῆς *Ναυτοπούλας*, ἡ ὁποία εἶπε τὰ ψευδώνυμά των εἰς ἕνα φίλον μου ἐν Σμύρνῃ, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὰ ἔμαθεν ὅλος ὁ κόσμος·—καὶ ὁ *Γεράσιμος Λασκαράτος* θὰ φαίνεται τοῦ λοιποῦ μὲ τόνομά του, καὶ ὄχι μὲ τὸ ψευδώνυμόν του *Τηλεκλείδης*· — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* πληροφορεῖ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* ὅτι μόνον τάρχικά του δύναται νὰ τῷ εἴπῃ : Σ. Κ. Τ.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν : *Ὁ Φιλοθάρατος* μὲ τὸν *Γεράσιμον Ἔσσλιν*, *Ἀγκάθι*, *Μαρίαν Στούαρτ*. *Κυματίζουσαν θάλασσαν* καὶ *Λίναν Δοβέρδου*·—ἡ *Ἀστερόεσσα Νὺξ* μὲ τὸν *Υἱὸν τῆς Νυκτός*. *Ἀλεποῦν*, *Ἰωνικὴν Ἀκτήν*, *Χρυσῆν Βροχὴν* καὶ *Αὐλίδα*·—ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὴν *Θέλπουσαν*, *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Χρυσῆν Ἀκτῖνα*· — ὁ *Ναύαρχος Σάμψων* μὲ τὸν *Ἰωάννην Ἰορδανόπουλον* καὶ *Κάρμεν Σύλβα*· — ἡ *Κρυσταλλώδης Πηγὴ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἰωνικὴν Ἀκτήν*· — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων* μὲ τὴν *Ἀθραν τοῦ Φολήρου*· — ὁ *Δημ. Δρίβας* μὲ τὴν *Βικτωρίαν Ἀποστολίδου*·—ἡ *Γαλανὴ τοῦ Αἰγίου* μὲ τὸν *Ἀλέξανδρον Σ. Οἰκονομίδην*, *Ἀγραίαν*, *Ἀρτέμιδα* καὶ *Ψάλλοντα Ρύακα*·—ὁ *Μυλίφδος* μὲ τὸν *Μικρὸν Ἐθελοντήν*, *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Ἄγρυπνον Δράκοντα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἄνναν Τσίζωμ*·—ὁ *Πύρρος* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Σαρδιράπαλον*, *Ἑλληνικὴν θάλασσαν* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστήν*·—ὁ *Ζήνης* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*, *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Ἀνθισμένον Μενεξέν*· — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* καὶ ἡ *Μυλαίδη* μὲ τὸν *Κερκυραϊκὸν Διμέρα*. *Ο. Μ. Γιαλλινᾶν*, *Ἀγκάθι*, *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* καὶ *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν*·—ἡ *Τελευταία Χελιδὼν* μὲ τὸν *Ἀνδρέον Ἐδζωνον*, *Ζεβὰν* καὶ *Ἀνεμοστρόβιλον*· — τὸ *Ἀντίο Μασέλο* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Σοφὸν Πιττακόν*, *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* καὶ *Μ. Γλυσσόν*· — ὁ *Δημ. Δίπλας* μὲ τὸν *Σπασμένον Φεγγίτην*·—ἡ *Φεγγόβολη Αὐγούλα* μὲ τὴν *Χλωρίδα τῆς Χάλκης*, *Ζαππίδα*, *Οὐρανίαν Ἀψίδα* καὶ *Φιλαμεριανίδα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Κυματίζουσαν θάλασσαν* (ἡ ὁποία, μόλις ἰδῇ κανένα κορίτσι, εὐθὺς τὸ ἐρωτᾷ ἂν εἶνε συνδρομήτριά μου· καὶ ἅμα τῆς εἰπῇ ὅτι δὲν εἶνε, τῆς προτείνει *νὰ την ξεσπαθώσῃ*) *Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου* (ἡ αἴτησίς σου ἐγένετο δεκτὴ καὶ σου ἔστειλα 11ον, 19ον, 20ὸν καὶ 21ον τόμον·) *Δ. Ε. Δίπλαν*, *Ἀντίο Μασέλο* (μοῦ κάμνεις τόσας ἐρωτήσεις, ποῦ δὲν ἠξεύρω εἰς ποίαν νὰ σου πρωτοαπαντήσω !) *Γαλανὴν τοῦ Αἰγίου* (τί ἐννοεῖς λέγουσα νὰ σου ἀποστείλω τὰ ἀρχικά ;) *Παπαρούνα τῆς Περτέλης* (ὄχι, δὲν εἶνε καλὸν διόλου· πρέπει νὰ ἔχῃς διάθεσιν κράξε την, καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶνε τόσον εὔκολον !) *Ρωμηοπούλαν* (ναί· ὁ ταχυδρόμος· δὲν εἶπα ὅτι παράπονα περὶ Μ. Μυστικῶν δὲν δημοσιεύω ἀκόμη, πρὶν γίνῃ τὸ Εὐρετήριον : ἔξαφνα αὐτοὶ κατὰ τῶν ὁποίων παραπονεῖσαι, εἰμπορεῖ νὰ σου ἔστειλαν καὶ νὰ μή τα ἔλαβες·) *Καρδερίναν*, *Νέον Ἡρακλέα* (βέβαια· καὶ τὸ *σι* δὲν εἶνε συλλαβή ;) *Ἥρωα τῆς Σύρου* (ναί· ἀριθμοῦνται καὶ αὐταί·) *Δ. Π. Δρίβαν*, *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* (ἐγὼ ὅμως ἐξήγαγον ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου ἔτι εἶσαι πολὺ καλὸς σκοπευτής !) *Λύραν τοῦ Ἀρίονος* (τώρα τοὐλάχιστον ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς τακτικά·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (πολὺ περίεργον αὐτό, πραγματικῶς ! ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ πρόσωπον. τὸ ὁποῖον παραδίδει τὰς ἐπιστολάς σου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ;) *Ἀσπροποταμίτην* (φαντάζομαι τί ὡραῖον καὶ εὐάερον θὰ εἶνε τὸ νέον σπίτι·) *Θαλασσίαν Ἀδραν* (περιμένω τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου σου·) *Λευκὴν Περιστεράν*, *Κρυσταλλώδη Πηγὴν* (ἡ «Νίνα» τιμᾶται δρ. 3,50·) *Χλωρίδα τῆς Χάλκης* (δὲν πειράζει· πάλιν μεταξὺ τῶν πρώτων εἶσαι !) *Ταπεινὸν Ἴον* (ὅλα ἐλήφθησαν· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ναύαρχον Σάμψων* (τ' ἀποτελέσματα τοῦ 54ου Διαγωνισμοῦ μετὰ 15 ἡμέρας θὰ εἶνε γνωστά·) *Κωνσταντῖνον Ἀναγνωστόπουλον*, *Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου* (μὲ καλὸν νὰ δεχθῇς τοὺς ἀπόντας·) *Ἐρεχθεῖον* (ποῦ πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του τώρα ποῦ ἔμαθεν ὅτι ὁ «Πρόκας» θὰ ἐκδοθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας·) *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* (πῶς εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω τὸ ξένον ψευδώνυμον ;) *Ἐρυθρὰν θάλασσαν*, *Χρυσῆν Βεργίτσαν*, *Φαλόταφ*, *Ἀλέξ. Οἰκονομίδην*, *Γλυκὸ Φιλάκι* (θὰ λάβω βέβαια καὶ ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου·) *Γεράσιμον Λασκαράτον*, *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (ἔ, ἂς εἶνε . . . ἡ μητέρα θυμόνει καμμιὰ φορά, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐκτελεῖ τὰς ἀπειλάς της·) *Ἀγγουρολογιώτατον* (μὴ δίδης προτεραιότητα εἰς τὰ τοιαῦτα· μήπως ἔδωσα ἐγώ ; μήπως ἔγραψα τίποτε ;)*Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* (ἄμα τελειώσῃ ἡ Στήλη τῆς Τιμῆς, τότε νὰ κάμῃς μίαν γενικὴν Στατιστικὴν καὶ νὰ μού την στείλῃς·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ἀνυπομονῶ νὰ ἰδῶ ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλά·) *Κ. Γ. Ἐλευθεριάδην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Σεπτεμβρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅλον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

525. Λεξίγριφος.

Ἂν πάρῃς ἕν' Ἀπόλυον, ἓν ὄρος καὶ ἓν γράμμα,
Κάποιον ἀρχαῖον ποιητὴν θὰ κάμῃς ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Λοΐστου Κελιδερίμη

526. Στοιχειόγριφος.

Ἤμην πόλις ἂν τὸ πρῶτον
Τῶν στοιχείων μου ἀφήσῃς.
Καὶ τὸ τελικὸν τονίσῃς,
Δένδρον τι θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Αὐγῆς

527. Αἴνιγμα.

Δύο κόκορες, ποῦχανε θυμὸ πολὺ μεγάλο,
Μιὰ μέρα ἐμαλώσανε· τσιμπᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο,
Ἁρπάζονται, ξεσχίζονται, κυλιοῦνται μέσ' [χῶμα,
Στὸ τέλος πειὰ χωρίζονται . . μὲ τὴν ψυχὴ [στόμα.
Στὴ μάχη ὁ ἕνας τὸ λαιμὸ χάνει καὶ τὸ κεφάλι,
Κ' ἔξαφνα ἥρως ξακουστὸς 'στὴ μέση ξεπροβάλλει!
Ὁ ἄλλος ἔχασε λαιμὸ καὶ κεφαλὴ κ' ἐκεῖνος·
Μὰ μία ξένη κεφαλὴ κατώρθωσε νἀρπάξῃ
Καὶ ὀλίγον τι τὸ σῶμά του τὸ πτερωτὸ νἀλλάξῃ.
Κ' ἰδού, μεταμορφώνεται ὁ δυστυχὴς εἰς κτῆνος!

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

528. Κεκρυμμένον Ὄνομα.

Τὴν θείαν μου ποῦ δὲν μπορεῖ τὸ θῆτα νὰ προφέρῃ
Ὁ πειὸ μικρός μου ἀδελφὸς προχθὲς τὸ μεσημέρι
ἐ.—Μὰ πῶς σὲ λένε; ἐρώταγε μὲ κάποια πονηρία.
Κ' ἐκείνη: «—Ὄχ, μὲ τύμωσες! μὲ λέγουν, εἶπα, Τεία !»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

529. Δίζυγον.

********	Νάντικατοσταθῶσιν οἱ ἀστεροῖκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως
* *	ὥστε νἀναγιγνώσκωνται : α')
* *	ὁριζοντίως : ἄνω, ἀρχαῖος
********	βασιλεύς· κάτω, φυτὸν χρη-
** **	σιμεῦον εἰς τὴν μαγειρικήν·
* *	β') εἰς τὰς καθέτους κατὰ
* *	σειράν : ζῷον, ποταμός,
* *	πτηνόν, θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

530. Παίγνιον.

000000	Ἐκ τῶν 36 τούτων μηδενικῶν, ἀ-
000000	φαίρεσε 6 οὕτως ὥστε τὰ ὑπολει-
000000	πόμενα, μετρούμενα ὁριζοντίως καὶ
000000	ναθέτως, νὰ δίδωσι πάλιν ἄρτιον
000000	ἀριθμὸν μηδενικῶν. (Εἰς τὴν θέσιν
000000	τῶν ἀφαιρεθησομένων μηδενικῶν,
	γράψε σταυρούς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχισυρατήγου Μιλτιάδου

531. Ἀστεῖον Πρόβλημα.

Ὁ πτωχὸς ἀλλ' ἐπιμελὴς Τάκης ἠγόρασεν ἓν ζεύγος καινουργῶν ὑποδημάτων· καθ' ἑδὸν ὅμως ἔχασε τὸ $^1]_3$ καὶ τὸ $^1]_6$ αὐτοῦ. Ὡσαύτως τὴν νύκτα εἰς λωποδύτης τῷ ἔκλεψε τὰ $^2]_7$ καὶ τὰ $^2]_{14}$ τῶν παλαιῶν του ὑποδημάτων. Τὴν ἐπομένην οἱ ἀμελεῖς συμμαθηταί του τὸν ἐκύτταζαν καὶ ἐγέλων ἐμπαικτικῶς. Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν τους εἶχεν εἰπῆ τὰ παθήματά του ! Εἰμπορεῖτε νά μας εἰπῆτε διατί τὸν ἐπειριγελοῦσαν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

532. Λογοπαίγνιον.

Εἰς ποίαν πόλιν τῆς Εὐρώπης κατέφυγε καὶ ἐκρύβη ὁ αἴτιος ἑνὸς περιφήμου πολέμου ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

533.—537. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, καὶ πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, σχημάτισον ἄλλας τόσας :

ὑγρός, μίτος, τέφρα, ὄστις, μῦθος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀργύρη Ζαπουνάκη

538. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι μίαν μεγάλην πρωτεύουσαν :

1, Μουσικὸν ὄργανον. 2, Ἄνθος. 3, Νῆσος. 4, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 5, Θεότης Ἑλληνική. 6, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος. 7, Μέλος τοῦ σώματος 8, Σύνδεσμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χελιδόνος

539. Φωνηεντόλιπον.

Βλ-μν-βρδς πτλ-δ-τχς-τ-δξντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φολήρου

540. Ἑλλιποσύμφωνον.

ο-οο-αι-αι-εει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Ἀννίβα

541. Γρῖφος.

Δοῦλοι Ἂν
Λαὸς Πολὺς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βήμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

359. Μένανδρος (μέν, Ἄνδρος).—**360.** Ἴστρος, Ἄστρος, ἄστρον.—**361.** Σπάρος, σπάγος.—**362.** Τὸ μάτι.

363. ΣΑΧΗΣ
Α Ι Ο Α
Α Κ Φ
Ν Ι Μ
Ρ Ν
Ι Ε Ο
ΣΟΦΟΚΛΗΣ

364. Σπιθαμός. — **65-369.** Γνομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων ΘΣ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : θράσος. αὖθις, πῖθος, Ἄθως, θερινός.—**370.** Ἰησοῦς υἱὸς Θεοῦ Σωτήρ.—**371.** Ἐν εὐθείᾳ ὁδῷ περιπάτει, παῖ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνεστη Κωνσταντινίδου 1898

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Δίδου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 39

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· Ἴδε σελ. 297)

Δύναμις μυστηριώδης καὶ ἀκαταγώνιστος μὲ ὤθησεν εἰς τὸ νὰ παρέμβω, νὰ διαμαρτυρηθῶ καὶ πάλιν. . . Νέον ἐπιχείρημα παρουσιάσθη εἰς τὸ πνεῦμά μου —ἐπιχείρημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠδυνάμην νὰ βασισθῶ. Ἔλαβα λοιπὸν τὸν λόγον, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ το ὑποστηρίξω ἐνώπιον καὶ ἐναντίον πάντων, καὶ εἶπα περίπου τὰ ἑξῆς :

«Ὄχι ! Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν κάθε ἐλπίδα ! Ἡ γῆ δὲν θ' ἀπέχῃ ἀκόμη πολύ. Δὲν ἔχομεν ἐνώπιόν μας παγόφραγμα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται ἐν μέσῳ πελάγει ἐκ τῆς συστωρεύσεως τῶν πάγων. Πρόκειται, καθὼς βλέπετε, περὶ πλωτῶν ὀγκοπάγων, οἱ ὁποῖοι πρέπει νἀπεσπάσθησαν ἀναγκαίως ἀπὸ βάσιν στερεάν, ἀπὸ καμμίαν νῆσον ἢ ἀπὸ ἤπειρον. Καὶ ἐπειδὴ τώρα εἶνε ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν συντρίβονται οἱ πάγοι καὶ πίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι αὐτοί, τοὺς ὁποίους βλέπομεν, δὲν ἤρχισαν νὰ πλέουν πρὸ πολλοῦ χρόνου. Ἑπομένως ὄπισθέν των θὰ συναντήσωμεν τὴν ἀκτήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθησαν. Ἂς ἐξακολουθήσωμεν ἀκόμη τὸν δρόμον μας, καὶ ἂν μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ἢ τὸ πολὺ μετὰ σαραντακοντὼ ὥρας δὲν φανῇ γῆ, τότε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἂς στρέψῃ πρὸς βορρᾶν !»

Πρῶτος ἦλθε πρὸς βοήθειάν μου ὁ νακλήρος Οὐρλιγκερλῆς :

— Πολὺ σωστὴ σκέψις ! εἶπεν· ἐγὼ τοὐλάχιστον εἶμαι μὲ τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Ζώρλιγκ. Χωρὶς ἄλλο ἡ γῆ θὰ εἶνε ἐδῶ πλησίον· καὶ θὰ την ἀνακαλύψωμεν ὀπίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ παγοβούνια, χωρὶς κόπους καὶ χωρὶς μεγάλους κινδύνους. Ἔπειτα, τί εἶνε μία μοῖρα παραπάνω. ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ ἐμβοῦν εἰς τὴν τσέπην μας κάμποσα ἀκόμη δολλάρια ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ! ἀνέκραξε τότε ὁ μάγειρος Ἐνδικόττος, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τοῦ φίλου του ναυκλήρου. Ἄσχημα εἶνε τὰ δολλάρια ; . .

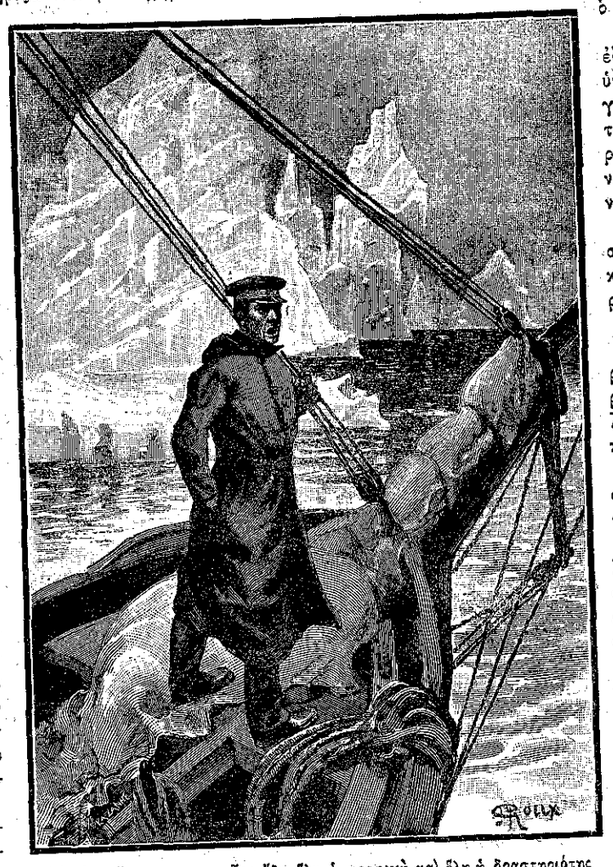

«Καὶ εἰς τοῦτο συνεκεντροῦτο ἤδη ὅλη ἡ προσοχὴ καὶ ὅλη ἡ δραστηριότης τοῦ Τζὲμ Βέστ.» (Σελ. 306, στήλ. α'.)

Εἶχεν ἄρα γε πεισθῇ ἐκ τῶν λόγων τούτων τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀλβράνου, ἢ μήπως θὰ ἐπεχείρει ἀντίστασιν, ἂν ἐδίδετο διαταγὴ νὰ πλεύσωμεν πρὸς τοὺς ὀγκοπάγους ;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔλαβε τὰς διόπτρας του, τὰς διηύθυνε πρὸς τοὺς κινουμένους ἐκείνους ὄγκους, τοὺς παρετήρησε μετὰ μεγίστης προσοχῆς, καὶ εἶτα διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς :

— Στρέψατε νοτιοανατολικῶς ! ἀνέκραξεν.

Ὁ Τζὲμ Βὲστ διέταξε νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ ἀπαιτούμενος χειρισμός.

Οἱ ναῦται πρὸς στιγμὴν ἐδίστασαν. Ἀλλὰ κατόπιν, ὑπακούοντες εἰς τὴν διαταγήν,—μὴ λησμονῆτε ἄλλως τε, ὅτι ὁ Χῆρνε δὲν ἦτο παρών, — ἤρχισαν νὰ μετακινῶσι ἐλαρρῶς τὰς κεραίας καὶ νὰ συστέλλουν τοὺς πόδας.

Ὅταν ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν, ἐπλησίασα τὸν Οὐρλιγκερλῆν, τὸν ἐπῆρα κατὰ μέρος καὶ τῷ εἶπα :

— Εὐχαριστῶ, ναύκληρε !

— Ἔ, καλὰ τὰ καταφέραμε καὶ αὐτὴ τὴ φορά, κύριε Ζώρλιγκ ! ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ γιὰ ἄλλη ... ἄ, δὲν ἀνακατεύομαι !

— Ἐλπίζω νὰ μὴ χρειασθῇ, ναύκληρε. Ὅ,τι εἶπα, τὸ εἶπα ἐν πεποιθήσει.

— Ἄμποτε, κύριε Ζώρλιγκ, ἄμποτε ! Γιατί ἂν δὲν φανῇ σὲ δύο ἡμέρες στερνά, ἐτελείωσε ! Θὰ γυρίσουμε πίσω θέλωντας καὶ μή !

Κατὰ τὰς ἀκολούθους εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὁ Ἀλβράνος ἔπλευσε νοτιοανατολικῶς. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν πάγων, ἠναγκάσθη πολλάκις νὰ μεταβάλῃ διεύθυνσιν καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητά του· ὁ δὲ πλοῦς ἀπέβη δυσχερέστατος, ἅμα ἡ γολέττα εἰσεχώρησεν εἰς τὴν γραμμὴν

τῶν ὀγκοπάγων, τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ διασχίσῃ λοξοειδῶς. Ἦτο ἀνάγκη μεγίστης προφυλάξεως πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συγκρούσεων· καὶ εἰς τοῦτο συνεκεντροῦτο ἤδη ὅλη ἡ προσοχὴ καὶ ὅλη ἡ δραστηριότης τοῦ Τζὲμ Βέστ.

Ἐν τούτοις οὔτε ἴχνος γῆς δὲν ἐφαίνετο ἔμπροσθεν διὰ τῶν κενῶν, τὰ ὁποῖα ἄφιναν μεταξύ των οἱ ὀγκόπαγοι. Αἱ ὧραι παρήρχοντο καὶ ἡ δυσθυμία ἤρχισε νά μας καταλαμβάνῃ. Ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ ἡ προθεσμία, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐπιτύχῃ, καὶ ἂν μετὰ μίαν ἡμέραν ἀκόμη ἡ γῆ δὲν ἐφαίνετο, οὐδὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ συγκρατήσῃ τὸ πλήρωμα, ὁ δὲ Ἄλβρανος θὰ ἐστρέφετο ὁριστικῶς πρὸς βορρᾶν.

Μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τοῦ Τζὲμ Βέστ, πολλάκις οἱ ὀγκόπαγοι προσετρίβοντο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ἐπικινδύνως. Καὶ ἦσαν τόσον ἀπότομα, τόσον κάθετα εἰς τὰς βάσεις των τὰ πλωτὰ ταῦτα ἐκ πάγου βουνά, ὥστε ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐπιβίβασις, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, θὰ ἦτο ἀδύνατος. Διὰ τοῦτο δὲν ἐβλέπαμεν ἐπ' αὐτῶν οὔτε φώκας,—ἀφθόνους συνήθως εἰς τὰ πελάγη, ὅπου πλέουν οἱ ὀγκόπαγοι,—οὔτε λιπαρόχηνας, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἄλλοτε ὁ Ἄλβρανος συνήντα κατὰ μυριάδας. Καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ ἐφαίνοντο τώρα πλέον σπάνια καὶ πλέον βιαστικά. Καὶ ἐκ τῶν ἐρήμων καὶ ἀπωτάτων τούτων θαλασσῶν ἐγεννᾶτο μία ἐντύπωσις φοβερά, ἓν αἴσθημα τρόμου καὶ φρίκης, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν εἶχε τὴν δύναμιν νὰποδιώξῃ... Καὶ πῶς νὰ διατηρήσῃ τις ἀκόμη τὴν ἐλπίδα, ὅτι οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας, ἂν παρεσύρθησαν εἰς τὰς φρικώδεις ταύτας ἐρημίας, κατώρθωσαν νὰ εὕρουν καταφύγιον καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ζωήν των;.. Καὶ ἂν ὁ Ἄλβρανος ἐναυάγει καὶ αὐτός, θὰ εὑρίσκετο τοὐλάχιστον εἷς μάρτυς τοῦ ναυαγίου του; . .

Ἀπὸ τῆς προτεραίας, ἀφ' ἧς στιγμῆς δηλαδὴ ἀφήσαμεν τὴν πρὸς νότον διεύθυνσιν, διὰ νὰ διασχίσωμεν τὴν γραμμὴν τῶν ὀγκοπάγων, παρετηρήθη μεγάλη μεταβολὴ εἰς τοὺς τρόπους τοῦ μιγάδος. Καθήμενος παρὰ τὴν βάσιν τοῦ πρωραίου ἱστοῦ, χωρὶς νὰ βλέπῃ διόλου πρὸς τὴν θάλασσαν, μόλις ἐσηκόνετο ἀπ' ἐκεῖ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βοηθήσῃ εἰς κανένα χειρισμόν,—ἀλλὰ χωρὶς ζῆλον, χωρὶς ὄρεξιν πλέον. Προφανῶς ἦτο ἀπηλπισμένος, ἀπογοητευμένος. Ὄχι βέβαια διότι ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὁ ἀγαπητός του σύντροφος ὑπῆρχεν ἀκόμη μεταξὺ τῶν ζώντων· ἀλλὰ διότι ἠσθάνετο ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ὅτι ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην, δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δυστυχοῦς Πύμ!..

— Κύριε ... θά μου ἔλεγεν ἐὰν ὡμίλει· θέλω θηλαδὴ νὰ 'πῶ . . . δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ . . . . ὄχι, δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ ! . .

Καὶ τί θὰ εἶχα νά τῳ ἀποκριθῶ ;

Ἀπὸ τῆς ἑβδόμης ἑσπερινῆς ὥρας ἠγέρθη ὁμίχλη ἀρκετὰ πυκνή, ὁ ὁποία θὰ καθίστα πλέον δυσχερῆ καὶ κινδυνώδη τὸν περαιτέρω πλοῦν τῆς γολέττας. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἡ πλήρης συγκινήσεων καὶ συναισθημάτων ἀντιθέτων, μὲ εἶχε καταπονήσῃ... Διὰ τοῦτο ἀπεσύρθην ἐνωρὶς εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, καὶ καθὼς ἤμην ἐνδεδυμένος, ἐξηπλώθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο μὲ τὴν πρώτην εὐκολίαν... Ἡ φαντασία μου, ἡ ἄλλοτε τόσον γαλήνιος, τώρα ἦτο καθ' ὑπερβολὴν ἐξημμένη. Ἴσως συνέτεινεν εἰς τοῦτο ἡ διαρκὴς ἀνάγνωσις τῶν ἔργων τοῦ Ἔδγαρ Πόε, καὶ μάλιστα εἰς αὐτὰς τὰς μυστηριώδεις χώρας, ὅπου εἶχον δράσῃ οἱ ἥρωές του.

Αὔριον, ἡ προθεσμία, τὴν ὁποίαν ὡς τελευταίαν ἐλεημοσύνην μοῦ εἶχε δώσῃ τὸ πλήρωμα, θὰ ἔληγε. . .

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶσθε πολὺ εὐχαριστημένος ! μοὶ εἶχεν εἴπῃ ὁ ναύκληρος, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσηρχόμην εἰς τὸ ὑπόστεγον.

Ὄχι βέβαιά, ἀφ' οὗ ἡ γῆ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμη ὄπισθεν τῶν πλωτῶν ὀγκοπάγων... Ὤ, ἂν ἤμην ἐγὼ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς γολέττας ... ἂν ἠμποροῦσα νά την ἀγοράσω, ἔστω καὶ ἀντὶ ὅλης μου τῆς περιουσίας ... ἂν οἱ ναῦται ἐκεῖνοι ἦσαν σκλάβοι μου, ὥστε νὰ εἰμπορῶ νά τους διευθύνω διὰ τῆς μάστιγος,—ποτέ, ὦ ποτὲ δὲν θὰ διέτασσα τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἀλβράνου ! Θὰ ἐπροχωροῦσα, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ φθάσω μέχρι τοῦ ἀνταρκτικοῦ ἐκείνου σημείου, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται ὁ ἄξων τῆς γῆς, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ λάμπει ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Νοτίου Σταυροῦ !

Μυρίαι σκέψεις, μυρίοι πόθοι, μυρία ὄνειρα μ' ἐπολιόρκουν... Ἤθελα νὰ σηκωθῶ, ἀλλ' ὡς μία χεὶρ μ' ἐκράτει καρφωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης μου... Μοῦ ἤρχετο νὰ ἐξορμήσω ἐκ τοῦ θαλαμίσκου ἐκείνου, ὅπου, μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγέρσεως, ἐπάλαιον κατὰ τοῦ ἐφιάλτου... νὰ ρίψω εἰς τὴν θάλασσαν μίαν λέμβον τοῦ Ἀλβράνου ... νὰ ριφθῶ ἐντὸς αὐτῆς μετὰ τοῦ Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐδίσταζε βέβαια νά με ἀκολουθήσῃ . . . καὶ νἀφεθῶμεν οἱ δύο εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο πρὸς νότον.

Καὶ τὸ ἔκαμνα ἤδη ... ναί, τὸ ἔκαμνα ἐν ὀνείρῳ... Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἡ ἐπαύριον... Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ διατάσσει τὴν ἐπιστροφήν. . . Μία λέμβος εἶνε καταβιβασμένη... Εἰδοποιῶ τὸν μιγάδα καὶ εἰσερχόμεθα χωρὶς νά μας ἰδῇ κανείς. . . Ἀποσπῶμεν τὰ σχοινία. . . Καὶ ἐνῷ ἡ γολέττα φεύγει, ἡμεῖς μένομεν ὀπίσω, καὶ τὸ ρεῦμα μᾶς παρασύρει.

Πλέομεν οὕτως ἐπὶ θαλάσσης ἐλευθέρας ἀπὸ πάγους... Ἡ λέμβος ἐπὶ τέλους σταματᾷ. . . Ἰδοὺ ἡ γῆ !.. Διακρίνω κάτι, μίαν μορφὴν ὡς Σφιγγός... τῆς Σφιγγὸς τῶν Πάγων... Τὴν πλησιάζω καί την ἐρωτῶ... Μοὶ ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τῶν χωρῶν ἐκείνων . . . Καὶ τότε πέριξ τοῦ μυθολογικοῦ τέρατος, παρουσιάζονται τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα περιγράφει ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ... Ὁ ἀτμώδης πέπλος μὲ τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας διασχίζεται ... καὶ ὄπισθεν βλέπω ἔκπληκτος . . . βλέπω τὸν Ἀρθοῦρον Πύμ, ἄγριον καὶ ἀπρόσιτον φύλακα τοῦ Νοτίου Πόλου, ἀνυψοῦντα ἐν θριάμβῳ τὴν κατάστερον σημαίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ! . .

Τὸ ὄνειρον τοῦτο διεκόπη ἀποτόμως ἢ ἁπλῶς μετεβλήθη εἰς ἄλλο ; Δὲν γνωρίζω· ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη ὡς νἀφυπνίσθην ἐξαίφνης... Ἡ γολέττα, κλίνουσα ἐλαφρῶς πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, ἐνόμιζα ὅτι ἐξηκολούθει νὰ πλέῃ ἠρέμα ἐπὶ τῆς ἀκυμάντου ἐκείνης θαλάσσης... Οὐδεὶς σάλος, οὐδεὶς συγκλονισμός. . . Ἀλλὰ τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι ὑψοῦμαι . . . ὑψοῦμαι ... ὡς ἂν ἡ κλίνη μου μετεβλήθη ἐξαίφνης εἰς σκαφίδιον ἀεροστάτου... ὡς ἂν ἔπαυσε πλέον νὰ ἐπενεργῇ ἐπ' ἐμοῦ ἡ ἕλξις τῆς γῆς. . .

Ἀλλὰ δὲν ἠπατώμην ... ἀπὸ τὸ ὄνειρον μετέπεσα εἰς τὴν πραγματικότητα.

Κρότοι, τῶν ὁποίων δὲν ἐνόουν ἀκόμη τὴν αἰτίαν, ἀντήχησαν ἄνωθέν μου. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θαλαμίσκου μου, οἱ ξυλότοιχοι δὲν ἦσαν πλέον κάθετοι, οὕτως ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ Ἀλβράνος ἀνετρέπετο... Σχεδὸν ἀμέσως ἐτινάχθην ἔξω τῆς κλίνης μου· ἡ γωνία τοῦ τραπεζίου ὀλίγον ἔλειψε νά μου σχίσῃ τὴν κεφαλήν.

Ἐπιτέλους ἠγέρθην, κατώρθωσα νὰ πιασθῶ ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς θυρίδος καὶ νὰ στηριχθῶ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλαμίσκου μου, ἡ ὁποία ὑπεχώρησεν ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν νέοι κρότοι, ὡς νὰ συνετρίβετο, νὰ ἐξεσχίζετο τὸ δεξιὸν πλευρὸν τοῦ πλοίου.

Τί συνέβη ; Μήπως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης, ὁ Τζὲμ Βὲστ δὲν κατώρθωσε νἀποφύγῃ τὴν σύγκρουσιν τῆς γολέττας, μετά τινος τῶν πλωτῶν ἐκείνων κολοσσῶν :

Ἤκουσα τότε ἄνωθεν τοῦ ὑποστέγου, εἰς τὴν πρύμνην, φωνὰς ζωηράς, βλασφημίας, κραυγὰς τρόμου, ἀπαίσιον ἀλαλαγμόν. . .

Μία πρόσκρουσις ἀκόμη μᾶς συνεκλόνισε — καὶ ὁ Ἄλβρανος ἔμεινεν ἀκίνητος.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΤΑ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἀνοίγματος τῶν Σχολείων καὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν μαθημάτων, ἐνῷ βλέπω πάλιν μικρὰ παιδία, μόνα ἢ μετὰ ὑπηρέτου, σπεύδοντα ἢ ἀργοποροῦντα πρὸς τὸν διδάσκαλον, καὶ ἐνῷ διερχόμενος ἔξωθεν Σχολείου, ἀκούω πάλιν ζωηρὸν τὸν βόμβον καὶ τὸν ἀλαλητὸν τῆς αἰθούσης ἢ τῆς αὐλῆς,—θεάματα καὶ ὀκούσματα, τὰ ὁποῖα κάμνουν κάποιαν ἐντύπωσιν ἰδιαιτέραν τὰς πρώτας ἡμέρας, μετὰ τὸ μακρὸν διάλειμμα τοῦ θέρους, — ἐπιφοιτᾷ εἰς τὸν νοῦν μου μία παλαιά, πολὺ παλαιὰ παιδικὴ ἀνάμνησις, μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν ζωηρότητα, μεθ' ἧς ἀποτυποῦνται καὶ ἐπανέρχονται αἱ παιδικαὶ ἀναμνήσεις.

Νομίζω ὅτι ἦτο χθὲς ἀκόμη. . . Αἱ διακοπαὶ εἶχον λήξῃ, καὶ ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγω πάλιν εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἦτο τὸ δεύτερον ἔτος ποῦ θὰ ἐπήγαινα, ἑπομένως αἱ διακοπαὶ ἐκεῖναι ἦσαν οἱ πρῶται τῆς ζωῆς μου. Ὦ, καὶ πῶς νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν μνήμην μου ἡ γλυκύτης των ; Ἀνελάμβανα τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα ὅτι εἶχα χάσῃ διὰ παντός. Ἄφροντις καὶ ἀχκλίνωτος, διημέρευα εἰς τὸν σκιερὸν κῆπον τῆς οἰκίας μας καὶ εἰς τοὺς βράχους τῆς πλησίον μας ἀκρογιαλιᾶς. Ἀτελείωτα ἦσαν τὰ παιγνίδια μου, τὰ τρεξίματά μου, τὰ κολύμβια μου, τὰ ψαρεύματά μου, τὰ γέλια μου... Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐπρόκειτο νά τα χάσω ὡς γλυκὺ ὄνειρον ! Ὁ καιρὸς τῆς εὐτυχίας ἐτελείωσεν. Ἀπὸ αὔριον μ' ἐπερίμενε πάλιν τὸ Σχολεῖον, ὁ διδάσκαλος, τὰ μαθήματα καὶ αἱ τιμωρίαι. . .

Τί δυστυχὴς ποῦ ἤμουν ! Ἄ ναί, δὲν θέλω νά το κρύψω... Εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ σκέπτεται διαφορετικά. Ἔπειτα εἰς τὴν ἰδικήν μου ἐποχὴν τὰ πρῶτα γράμματα δὲν ἐδιδάσκοντο μὲ τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν μέθοδον, μὲ τὴν ὁποίαν διδάσκονται εἰς τὰ σημερινὰ Νηπιαγωγεῖα. Ἡ μέθοδος τοῦ πρώτου διδασκάλου μου ἦτο ἄλλη, πλέον αὐστηρά, πλέον βαρεῖα . . . καὶ μεταξὺ τῶν ὀργάνων τῆς διδασκαλίας, τὴν κυριωτέραν θέσιν κατεῖχε μία ράβδος λεπτὴ καὶ τσουχτερὴ ἀπὸ λυγαριάν. . . Καὶ τί ἔπταια ἐγώ, ἂν αὐτὴν ἐνθυμούμην καὶ ἂν αὐτὴν ἐφοβούμην περισσότερον ; Ἡ ἀγάπη τοῦ Σχολείου εἶνε αἴσθημα ἰσχυρότατον πολλάκις, ἀλλὰ καὶ δυσκολώτατον νὰ ἐμπνευσθῇ. Καὶ τί ἔπταια ἐγώ, ἂν τὸ αἴσθημα αὐτὸ δὲν εἶχεν εἰσέλθῃ ἀκόμη εἰς τὴν μικράν μου καρδίαν ; . .

Καὶ ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν. Τί μελαγχολικὴ ποῦ ἦτο ! Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ ἓν λευκόφαιον σάβανον, τὸ ὁποῖον ἔσταζε κάπου-κάπου εἰς ἀπόπειραν βροχῆς... Ἄχ, δὲν ἦταν τοὐλάχιστον νὰ βρέχῃ δυνατά ; . . Καὶ ἐκύτταζα τὸν κῆπόν μας, καὶ ἐκύτταζα τὴν ἀκρογιαλιάν μας· καί μου ἤρχετο νὰ κλαύσω... Εὑρῆκα μίαν μικρὰν προφασιν, καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω πραγματικῶς.

— Σώπα τώρα ! Πῶς θὰ πᾷς εἰς τὸ Σχολεῖο ; μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα μου ;

Ἔκαμα νὰ ἐνδυθῶ δύο ὧρες· καὶ ἄλλες τόσες διὰ νὰ εὕρω τὰ βιβλία μου καὶ νὰ ἑτοιμάσω τὸν σάκκον μου. Τὰ ἔφερνα γύρο διὰ νἀργήσω πολὺ καὶ νὰ μὴν ὑπάγω... Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ γύρος ἐτελείωσε. . . ἔπρεπε νὰ φύγω. Καὶ ἐπῆρα τὴν γραίαν ὑπηρέτριάν μας, ἢ μᾶλλον μ' ἐπῆρε, καὶ ἐβγήκαμεν.

Βλέπετε, ὅτι εἶχα κάτι τι, τὸ ὁποῖον μὲ σώζει σήμερον πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ θὰ κάμῃ ἴσως νά με συγχωρήσετε καὶ σεῖς. Εἶχα τὴν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος· ἀνεγνώριζα ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σχολεῖον. Δι' αὐτὸ εἰς κανένα δὲν ἔλεγα καθαρὰ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ ὑπάγω. Ἴσως ἂν το ἔλεγα, ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία μάγαποῦσε πολύ, θά μ' ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ σπιτι καὶ θά μ' ἔκαμνε μὲ ἄλλον τρόπον νἀγαπήσω τὸ Σχολεῖον. Ἀλλὰ δὲν κατεδέχθην νὰ φανῶ ἀμελὴς καὶ φυγόπονος.

Τὸ Σχολεῖον δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Ἂν ἀπεῖχε τοὐλάχιστον, θὰ ἐκέρδιζα ἀκόμη ὀλίγην ὥραν ἐλευθερίας... Καὶ ἐσκέφθην νὰ παρατείνω ὅσῳ τὸ δυνατὸν αὐτὸν τὸν δρόμον.

— Ἀγγελική, εἶπα πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν, δὲν πᾶμε πρῶτα ὡς τὴν Ἐκκλησία, νἀνάψω ἕνα κερὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου ;

— Μὰ παιδί μου εἶνε ἀργά. Κοντεύει ἐννέα. Καλὰ σ' ἐσταύρωσε καί σ' εὐχήθηκε ἡ μητέρα σου. Αὐτὸ φθάνει.

Ἡ ἀντίστασις ὅμως τῆς ὑπηρετρίας ἦτο ἀσθενής, καὶ κατώρθωσα νά την νικήσω. Ἔτσι ἐπήγαμεν ὡς τὴν Ἐκκλησίαν, —ὅπου ἐπροσευχήθηκα μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν κατάνυξιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπικαλοῦνται τὸν Θεὸν οἱ δυστυχεῖς, — καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐγυρίσαμεν εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἀπεῖχεν ἀρκετά, καὶ εἰς τὸν δρόμον δὲν ἤμουν πολὺ βιαστικός, — διὰ τὸ ὁποῖον ἐπροφασιζόμην ὅτι δὲν ἤθελα νὰ κουράσω τοὺς γεροντικοὺς πόδας τῆς Ἀγγελικῆς, — ὅταν ἐφθάσαμεν πλέον εἰς τὸ Σχολεῖον, τὸ ὡρολόγιον τῆς ἀγορᾶς ἐκτυποῦσε τὴν δεκάτην. . . Πολὺ ἀργά !

Ἡ Ἀγγελικὴ μάφησεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀνέβηκα μόνος μου. Ὅλοι οἱ συμμαθηταί μου ἦσαν μαζευμένοι ἐκεῖ καὶ ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ μέσον των. Τὸ θέαμα αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ λυπηθῶ καὶ νὰ μετανοήσω ἀμέσως διὰ τὴν ἀργοπορίαν μου. Κ' ἐπροχώρησα νὰ καθήσω εἰς τὴν θέσιν μου μὲ βῆμα ἀμήχανον ἀπὸ τὴν ταραχὴν καὶ μ' ἓν ἐρύθημα ἐντροπῆς, τοῦ ὁποίου ἠσθανόμην τὴν φλόγα.

Τοὐλάχιστον νά μ' ἐσυγχωροῦσεν ὁ διδάσκαλος !.. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐσυγχωροῦσαν . . . οὔτε τὴν πρώτην ἡμέραν, οὔτε τὴν τελευταίαν, οὔτε ποτέ, οὔτε τίποτε !

— Γιατί ἄργησες ἔτσι, λογιώτατε ; μὲ ἠρώτησε μὲ ὕφος εἰρωνικῶς μειλίχιον, τὸ ὁποῖον ἔκρυπτε θυέλλας. . .

— Δάσκαλε ... ἐψέλισα· δάσκαλε... ἐχάλασε τὸ ρωλόγι μας καὶ δὲν ἤξευρα τί ὥρα εἶνε.

Χμ ! Νὺρες ἄνθρωπον νὰ γελάσῃς, τὸν διδάσκαλόν μου ! Ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐλεεινῆς προφάσεως, ἐμάντευσε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀργοπορίας μου, καὶ δείξας διὰ τῆς χειρὸς τοὺς συμμαθητάς μου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πτωχὰ παιδία, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν βέβαια εἰς τὸ σπίτι των ὡρολόγια, μοὶ εἶπεν εἰς ἄλλον τόνον εἰρωνείας :

— Ἀμ αὐτωνῶν πῶς δὲν ἐχάλασαν τὰ ρωλόγια ;

Καὶ ταυτοχρόνως ἡ λεπτὴ ράβδος τῆς λυγαριᾶς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ράχεώς μου, εἰς ἐπισφράγισιν τοῦ ἐπιχειρήματος. . .

Ἀλλὰ σᾶς εἶπα, ὅτι τὸ εἶχα αἰσθανθῇ καὶ πρὶν αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα... Δὲν εἶχαν ψυχὴν λοιπὸν τόσα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔσπευσαν νὰ ἔλθουν ἐνωρὶς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ; Καὶ αὐτὰ δὲν εἶχαν ἐπίσης συνειθίσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν διακοπῶν ; Καὶ αὐτὰ δὲν εἶχαν δοκιμάσῃ τὴν αὐστηρότητα τοῦ διδασκάλου καὶ τὸ τσούξιμον τῆς ράβδου του ;.. Διατί μόνον ἐγὼ νἀργήσω ; διατί μόνον ἐγὼ νὰ φανῶ ἀνυπότακτος, χαϊδευμένος, ἀνόητος, γελοῖος ;

Καὶ ἔχυσα δάκρυα θερμὰ — ὄχι ἀπὸ τὸν πόνον, ἀλλ' ἀπὸ τὴν μετάνοιαν. Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ἐπῆγα εἰς τὸ Σχολεῖον πρωτήτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Τὶκ-Τὰκ* εἰς τὸν 47ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων (Ἀνωτέρα Τάξις) καὶ εἰς τὸν 48ον Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Διηγήματος.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 301)

— Ἔκαμες μίαν λαμπρὰν πρᾶξιν, Μηλιά, εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς.

Ἡ Μηλιὰ ἐκατακοκκίνισε καὶ ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της. Εἶχεν ὄρεξιν νὰ κλαύσῃ μᾶλλον ἀπὸ τὴν συγκίνησίν της παρὰ νὰ φάγῃ. Καὶ ὅταν ἐσήκωσε πάλιν τὰ μάτια, εἶδε τὸν Γιαννάκην ὁ ὁποῖος τῆς ἔκαμνε νεῦμα νὰ τελειώσῃ τὴν σοῦπάν της... Ἐκείνη ἔσπευσε νὰ τὸν ὑπακούσῃ καὶ ὁ Γιαννάκης περιχαρὴς ἐσήκωσε τὸ πιάτον τῆς ἀδελφῆς του, καὶ της ἔβαλεν ἄλλο, καθαρόν.

Εἰς τὸ δεύτερον φαγητόν,—ἦτο πουλί,—ἡ κυρία Δούμανη ἐσκούντησε τὸν ἀνδράδελφόν της καὶ τῳ ἔδειξε τὸν Γιαννάκην :

— Μὰ ἰδές, Εὐσέβιε, τί ἄσχημα ποῦ φέρεται αὐτὸς ὁ μικρός !

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ καὶ νὰ προσέχῃ τὴν ἀδελφήν του· καθὼς δὲ τὴν εἶδε ποῦ ἔπιασε μὲ τὸ χέρι της ἕνα πόδι τοῦ πουλιοῦ καὶ ἦτο ἑτοίμη νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ στόμα, τῆς ἔνευε ζωηρῶς : «Ὄχι ἔτσι ! ὄχι ἔτσι !» ἐνῷ ἡ Μηλιά, μὴ γνωρίζουσα πῶς νὰ κάμῃ, τὰ εἶχε χάσῃ καὶ δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ ἐγγίξῃ τὸ πουλί της.

— Πῶς σου φαίνεται αὐτὴ ἡ παντομίμα ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δούμανη.

—Ἆ, μὲ συγκινοῦν πολὺ αὐτὰ τὰ παιδιά ! ἀπήντησεν ὁ ἀνδράδελφος. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Μηλιάν, τῇ εἶπε μὲ πολὺ γλυκὺν τρόπον :

— Πάρε, κόρη μου, τὸ μαχαῖρι μὲ τὸ δεξιό σου χέρι καὶ τὸ πηροῦνι μὲ τὸ ἀριστερό σου, καὶ κόψε τὸ πουλί σου ... ἆ, ἔτσι μπράβο !

Εἰς τὸ ἑξῆς ἡ Μηλιὰ ἐφιλοτιμήθη νὰ τρώγῃ ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ της νεύῃ ἐπιδοκιμαστικῶς . . . Οὕτω τὸ γεῦμα ἐξηκολούθησε χωρὶς ἐπεισόδιον. Μόνον εἰς τὸ τέλος ἡ Μηλιὰ διέκρινε κάποιαν λύπην εἰς τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη, ἐνῷ τῆς ἔβαζε ἐμπρός της ἕνα θαυμάσιον γλύκισμα ἀπὸ φράουλες. . . Ἄχ ! τί ὡραῖον ποῦ θὰ ἦτο ! Καὶ βέβαια εἰς τὸ μαγειρεῖον δὲν θὰ εἶχε ἀπὸ αὐτό, διὰ νὰ φάγῃ ὕστερα κ' ἐκεῖνος... Πόσον ἐπιθυμοῦσε ἡ Μηλιὰ νὰ το ἐμοίραζε μὲ τὸν ἀδελφόν της ! Ἀλλὰ πῶς ; Νὰ ξεχωρίσῃ τὸ μισὸν καὶ νὰ το πάρῃ ; δὲν ἔκαμνε. Νὰ τού το ἀφήσῃ εἰς τὸ πιάτον ; Ἦτο ἀπρεπές.

— Πῶς ; δέν σου ἀρέσουν ἡ φράουλες, Μηλιά ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης, βλέπων ὅτι ἡ Μηλιὰ δὲν ἤγγιζε τὸ γλύκισμά της.

— Ὤ, μοῦ ἀρέσει ! ἀπεκρίθη ἡ Μηλιὰ καὶ ἤρχισε νὰ το τρώγῃ. . . . Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ἐστέκετο μὲ ἀνοικτὸ στόμα καὶ την ἔβλεπε... Ἀδύνατον νὰ το φάγῃ ὅλον μόνη της ! Ἐκύτταξε γύρω της διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δέν την ἐπρόσεχε κανείς, ἔνευσεν εἰς τὸν Γιαννάκην νὰ πλησιάσῃ, καὶ μὲ τρόπον τοῦ ἔδωσε τὸ πιάτον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσῃ ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ γλύκισμα.

— Φάγε το ! τῷ εἶπε σιγά-σιγά.

Ἀλλὰ τὸ κίνημά της δὲν διέφυγε τὸ ὀξὺ βλέμμα τῆς κυρίας Δούμανη.

— Φαίνεται, δὲν εἶνε τοῦ γούστου της ὁ ζαχαροπλάστης μας ! εἶπεν εἰρωνικῶς πρὸς τὸν ἀνδράδελφόν της. Δὲν κατεδέχθη οὔτε κἂν νὰ το ἐγγίσῃ τὸ ἔξοχον αὐτὸ γλύκισμα. . . Τί δύσκολοι ποῦ σου εἶνε καὶ αὐτοὶ οἱ χωριᾶτες !

— Ὄχι, ἀγαπητή μου, τὴν παρεξηγεῖς ! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐννοήσῃ τὰ πάντα. Καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν νύμφην του τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος, εἰς τὸ βάθος τῆς τραπεζαρίας, παράμερα, ἔτρωγε γρήγορα-γρήγορα τὸ ὑπόλοιπον τοῦ γλυκίσματος.

— Βλέπεις ; Τὸ ἄφησε διὰ τὸν ἀδελφόν της !

—Πολὺ μὲ συγκινοῦν αἱ τρυφερότητες αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν ! ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δούμανη μὲ τὴν ἰδίαν εἰρωνείαν. Ὁπωσδήποτε, ἂν τὰ παιδιὰ αὐτὰ θέλουν νὰ γίνουν καλοὶ ὑπηρέται, πρέπει νὰ φήσουν τὰ καμώματα αὐτὰ διὰ τὴν κουζίναν. Ἀλλέως ἂς πᾶμε ἐμεῖς εἰς τὴν κουζίναν, καὶ ἂς ἔλθουν οἱ ὑπηρέται εἰς τὴν τραπεζαρίαν !

— Μὴν εἶσαι τόσον ὑπερήφανη, ἀδελφή ! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Ὁ Θεὸς ἀπεναντίας ἀγαπᾷ τὴν ταπεινοφροσύνην . . . Θέλεις τώρα νὰ σου εἰπῶ διατί ἐπροσκάλεσα τὴν Μηλιὰν νὰ γευματίσῃ μαζί μας ; Διότι ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἤθελα νὰ της κάμω. Ἠθέλησα λοιπὸν νὰ της δείξω ὅτι τὴν ἐθεώρησα διὰ τοῦτο ὁμοίαν μας· ἔπειτα ποῖος ἠξεύρει ἂν ἡ ψυχή της δὲν εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ! . . . Τελοσπάντων, ἐκτιμῶ τὴν Μηλιὰν καὶ θέλω νὰ τής το δείξω. Δόσε μου τὸ χέρι σου, παιδί μου !

— Καὶ εἰς ἐμέ, Μηλιά ! εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κόρην. Αὔριον θά σου διαβάσω μίαν ἱστορίαν, διὰ νὰ ἰδῇς ὅτι τὰ κορίτσια εἰμποροῦν νὰ μιμηθοῦν τὸν ἥρωά Κούρτιον, καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ἀναγνώσῃ Ρωμαϊκὴν Ἱστορίαν. Ἐκεῖνος ἐρρίφθη εἰς τὸ βάραθρον διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του· σὺ εἰς τὴν λίμνην, διὰ νὰ σώσῃς τὴν Λουλούν· ἀλλὰ αἱ νυμφαῖαι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνοι· καὶ δι' αὐτὸ πολὺ ὑπερηφανεύομαι διὰ τὴν μαθήτριάν μου.

Φαντάζεσθε πλέον μὲ πόσην χαρὰν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἡ Μηλιά, καὶ πόσον εὐτυχὴς ἦτο δι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐπιμήσεως. . .

Ἀλλ' ὁ θρίαμβος οὗτος δὲν ἔκαμεν ἄλλο τι, εἰμὴ νὰ ἐξερεθίσῃ ἀκόμη περισσότερον τὴν κυρίαν Δούμανη. Ὅσον εὐμενέστερα ἐφέρετο ὁ οἰκοδεσπότης πρὸς τὰ παιδία, τόσον περισσότερον τὰ ἐφθόνει καὶ τὰ ἐμίσει ἐκείνη. Ἐφοβεῖτο μήπως ὁ υἱός της δὲν θὰ ἦτο πλέον ἡ μόνη ἀγάπη τοῦ θείου του, καὶ μήπως σιγὰ-σιγὰ θὰ ἔπερναν τὴν θέσιν του ἡ Μηλιὰ καὶ ὁ Γιαννάκης. Τὰ εἶχε καὶ μὲ τὸν κ. Γαζῆν, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ τους δίδῃ μαθήματα μὲ τόσην προθυμίαν, ὡς νὰ τον ἐπλήρωναν. Ἐπὶ τέλους-ἐσκέπτετο – τί εἶχαν κάμῃ αὐτὰ τὰ παιδιά, διὰ νὰ ἑλκύσουν τόσην ἀγάπην; Ἡ Μηλιὰ θὰ ἐγίνετο εὔμορφη· αὐτὸ τὸ ὡμολόγει. Ἀλλὰ ποῖος ἠξεύρει ἂν θὰ ἔβγαινε καλή ; Καὶ ποῖος θὰ ἐλύτρωνε τότε τὸ σπίτι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παρεισάκτους ;.. Ὤ, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ ὁ κ. Δούμανης τὴν Μηλιὰν ἔνοχον καμμιᾶς κακῆς πράξεως ! Ἴσως καὶ τότε νὰ μή την ἔδιωχνεν. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον θά της ἔχανε κάθε ἐμπιστοσύνην, δὲν θά την ἀγαποῦσε πλέον, καὶ θά την ἄφινεν εἰς τὸ ἔλεος τῆς Πολυξένης. . .

Καὶ ἐνῷ ἡ κ. Δούμανη παρεδίδετο εἰς τὰς μοχθηρὰς αὐτὰς σκέψεις, ἡ Μηλιὰ ἀπεναντίας, ὑπείκουσα εἰς τὴν ἀγαθήν της φύσιν, ἐπλήρονε μὲ εὐγνωμοσύνην κάθε καλὸν πού της ἔκαμναν.

Μίαν φορὰν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Δούμανη προσεβλήθησαν ἀπὸ ἐλαφρὸν κρυολόγημα καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ναναγινώσκῃ χωρὶς κόπον.

— Σᾶς συμβουλεύω νὰ πάρετε τὴν

Μηλιὰν ὡς ἀναγνώστριαν, τῷ εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ μείνετε πολὺ εὐχαριστημένος. Ἀναγινώσκει ἐξαίρετα. Δὲν φαντάζεσθε πόσον καθαρὰ προφέρει καὶ μὲ πόσην ἀκρίβειαν τονίζει καὶ χρωματίζει κάθε φράσιν. Δοκιμάσετέ την !

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν ὁ κ. Δούμανης ἐκάλεσε τὴν Μηλιὰν εἰς τὸ γραφεῖόν του καί τὴν παρεκάλεσε νά του διαβάσῃ κάτι τί.

— Τί θά σας διεσκέδαζε καλλίτερα ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά.

— Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ... γιὰ ψάξε εἰς τὴν Βιβλιοθήκη... Σοῦ ἀρέσουν τὰ ταξείδια ;

— Ὤ, πολύ, κύριε ! ὅταν εἶνε μάλιστα θαλασσινά. . .

— Τότε λοιπὸν πάρε τὴν Ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ... νά, ἐκεῖνα τὰ χονδρὰ βιβλία τὰ κόκκινα ... ἔχουν καὶ πολὺ ὡραῖες εἰκόνες. . .

Ἡ Μηλιὰ ἀνέβη εἰς ἓν κάθισμα, διὰ νὰ φθάσῃ τὰ βιβλία. Ἐπῆρε τὸ ἕνα καί το ἄνοιξε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ ἤρχισε νὰναγινώσκῃ. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν δυσκολιῶν, τὰς ὁποίας ἀπήντησεν ὁ Κολόμβος, ὅταν ἤθελε νὰναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν. Ἀπὸ τὰς πρώτας σελίδας οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μηλιᾶς ἐξήστραψαν· τὸ ἐνδιαφέρον της ἐξηγέρθη, ἡ φωνή της ἐζωήρευσεν, ἀποδίδουσα καί τὰς λεπτοτέρας ἀποχρώσεις τῆς διηγήσεως.

— Πραγματικῶς, ἀναγινώσκεις πολὺ ὡραῖα ! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Θά σε χρησιμοποιήσω, ὡς ποῦ νὰ θεραπευθοῦν τὰ μάτια μου. Σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ βιβλίον ;

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς *Α. Ζερνεβραίη*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ

—Δέν μου λές, μεγάλε ποταμέ μου,
Ποῦ τά τόσα βρῆκες τά νερά σου ;
Καί γιατί κυλᾷς συλλογισμένος
Τά βουβά καί μαῦρα κύματά σου ;

—Εἶχα τὸ βουνὸ γενέθλιο τόπο,
Παραμάνα τοῦ Μαρτιοῦ τὴν μπόρα,
Καί γιά κούνια βρύσι σκεπασμένη
Μ' ἄνθη, ποῦ δὲν βρίσκονται 'στή χώρα.

Μά μιά 'μέρα ὥρμησα μακρυά της
Εὔθυμο, θεότρελλο ρυάκι—
Τί παιγνίδι ποῦκανα καί γύρους !
Καί πῶς τραγουδοῦσα σάν ποιδάκι !

Μά ἡ παληά χαρά μου ἔχει σβύσῃ,
Καί βουβός,—βουβός κυλῶ τὸ κῦμα—
Τά πελάγη ἀκούω νά μουγκρίζουν
Κ' ἐκεῖ μέσα αἰώνιο θαῦρω μνῆμα.

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν]

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ἐμείναμεν ἐκεῖ ποῦ ὁ Γίγας ἔπιασεν εἰς τὰ χέρια του τὸν Γιούλιβερ. Μολονότι τὸν ἔσφιγξε πολὺ δυνατά, διὰ νὰ μή του φύγῃ, ὁ Γιούλιβερ δὲν ἀντιστάθηκε καθόλου, ἀπὸ φόβον μή τον λυώσῃ 'στὰ δάκτυλά του, ὅπως λυόνομεν μερικὰ ζωύφια κακοποιά.

Ἡ Γίγας, ἐπειδὴ φαίνεται ἐνόησε ὅτι πιθανὸν νὰ τον πονῇ, τὸν ἔβαλε πάλιν κάτω νὰ πατήσῃ μὲ τὰ τέσσαρα· (διότι τὸν ἐπῆρε διὰ μικρούτσικον τετράποδον.) Ἀλλὰ ὁ Γιούλιβερ ἐσηκώθη ἀμέσως εἰς τὰ δύο, ἔκαμε μίαν χαριτωμένην ὑπόκλισιν, ὕστερα ἐγονάτισε, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα πουγγὶ γεμάτο χρυσᾶ νομίσματα, καί τα ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Γίγαντα. (Αὐτὸ ἐσήμαινεν ὅτι τού τα ἐχάριζε, φθάνει νά του ἐχάριζε κ' ἐκεῖνος τὴν ζωήν.)

Ὁ Γίγας ἐσάλιωσε ὀλίγον τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου του, καὶ ἄγγιξε ἓν ἀπὸ τὰ νομίσματα, τὸ ὁποῖον ἐκόλλησεν ἐκεῖ, ὅπως θὰ ἐκολλοῦσε μία πούλια ἐπάνω εἰς τὸ δικόν σας δάκτυλον· ἔτσι ἐπλησίασε τὸ γυαλιστερὸν ἐκεῖνο πραγματάκι εἰς τὰ μάτια του, τὸ ἐκύτταζε μὲ προσοχὴν καὶ μὲ περιέργειαν, καὶ ἔπειτα ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Γιούλιβερ νὰ φυλάξῃ πάλιν εἰς τὴν τσέπην του τὰ χρήματά του.

Τότε ἔσκυψε, ἀκούμβησε τὸ χέρι του κάτω, καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν Γιούλιβερ νὰνέβῃ ἐπάνω,—πρᾶγμα εὔκολον, διότι τὸ πάχος τοῦ χεριοῦ του δὲν ἦτο ὑψηλότερον ἀπὸ συνειθισμένον σκαλοπάτι, — καὶ ἔτσι τὸν ἐπῆρε μαζί του εἰς τὸ σπίτι του.

Ἡ γυναῖκά του, καθὼς εἶδε τὸ παράξενον ἐκεῖνο ζωντανόν, ἤρχισε νὰ ξεφωνίζῃ, ὅπως κάμνουν μερικὰ φοβιτσιάρικα παιδιά, ὅταν βλέπουν καμμίαν σαύραν ἢ καμμίαν ἀράχνην· ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἐκύτταξε καλλίτερα, τῆς ἐφάνη εὔμορφος ἀνθρωπάκος καὶ ἤρχισε νά τον χαϊδεύῃ ἐλαφρά. Ἦτον ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Εἰς τὸ τραπέζι τοῦ Γίγαντος ὑπῆρχε μία πιάτα μεγάλη, πειὸ μεγάλη καὶ ἀπὸ μίαν ὁλόκληρην τραπεζαρίαν μας. Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πιστὰν μόλις ἐχωροῦσεν ἕνα μποῦτι ψημένο, τὸ ὁποῖον ὁ Γίγας ἄρχισε νὰ κόπτῃ φέτες-φέτες, — κάθε φέτα ἕνα ρούπι πάχος !—καὶ νά τὲς μοιράζῃ εἰς τὰ παιδιά του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ γυναῖκα τοῦ Γίγαντος ἔτριψε ὀλίγον ψωμὶ μὲ ὀλίγην σάλτσαν μέσα εἰς ἕνα πιατάκι, καί το ἔβαλεν ἐμπρὸς εἰς τὸν

Γιουλίβερ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ τρώγῃ, διότι ἐπεινοῦσεν ὑπερβολικά. Ἔπειτα, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιῇ μὲ τὸ ποτῆρι πού του εἶχαν δώσῃ, καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο μεγάλον σὰν βαρέλι, εἶπε καί της ἔφεραν ἕνα φλυτζάνι τοῦ καφέ, μεγαλήτερον καὶ ἀπὸ μίαν σαλατιέραν, καὶ μὲ ἕνα χουλιάρι τοῦ ἔχυνεν λίγο-λίγο εἰς τὸ στόμα, — ἀπαράλακτα δηλαδὴ ὅπως ταγίζομεν καὶ ποτίζομεν κανένα πουλάκι.

Τί τρομερὸν ἐπεισόδιον διέκοψε τὸ πρῶτον αὐτὸ γεῦμα, θὰ τὸ μάθετε τὴν ἄλλην φοράν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΧΡΥΣΟΛΑΙΜΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 302)

— Ἔτσι λοιπόν, ἀνέκραξεν ἡ δυστυχισμένη Στακτερή, ἔτσι λοιπὸν μᾶς ἀνταποδίδουν τὰς εὐεργεσίας ;.. Τὸ ἐπήραμε εἰς τὸ σπίτι μας ἐκεῖνο τὸ καταραμένο τὸ Ἀγριοπερίστερο, τὸ ἐπεριποιηθήκαμε, τὸ ἐγιατρεύσαμε . . . καὶ τώρα γιὰ τὸ «εὐχαριστῶ» μοῦ παρασύρει τὸ παιδί μου εἰς τὴν ἀπείθειαν καὶ εἰς τὴν παραλυσίαν... Ἀχ ! γιατί νὰ κάνουμε καλό ; γιατί ; . .

Τότε μία περιστερὰ γραία καὶ τυφλή, ἡ ὁποία ὅμως ἔβλεπε τὰ πράγματα καθαρώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διέκοψε τὴν Στακτερὴν καί της εἶπε :

— Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μίαν παροιμίαν ποῦ λέγει ; Κ ά μ ε τ ὸ κ α λ ὸ κ α ὶ ρ ί ξ ' τ ο ' χ τ ὸ γ υ α λ ό. Ποτὲ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ μετανοῇ διὰ τὸ καλόν που ἔκαμε, ἔστω καὶ ἂν του ἐστοίχιζε τὴν ζωήν. Ἔπειτα μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ Ἀγριοπερίστερον δὲν πταίει καὶ τόσον πολύ... Πάντοτε παρετήρησα ὅτι ὁ Χρυσολαίμης σου ἤθελε νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ... Μὴ λησμονῆς ὅτι καταγόμεθα ἀπὸ τὰ Ἀγριοπερίστερα. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ ἔχει τὸ αἷμα του... Ἂν εἶνε ἔτσι, ἄφησέ τον νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἰδῇ τὸν κόσμον.

Νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ ! Ἄ, ἦτο πολὺ σκληρὸν διὰ μίαν μητέρα. Καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ δάσος, νὰ παρακαλέσῃ τὰς Ἀγριοπεριστερὰς νὰ μὴ της πάρουν τὸ παιδί της. Ὁ φίλος τοῦ Χρυσολαίμη, βαθύτατα συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν λύπην τῆς Στακτερῆς, ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τὰ δυνατά του διὰ νὰ μεταπείσῃ τὸν φίλον του. Ἐτήρησε τὸν λόγον του καὶ κατέδειξεν εἰς τὸν Χρυσολαίμην ὅλους τοὺς ἀναριθμήτους καὶ δεινοὺς κινδύνους τῶν μεγάλων ταξειδίων : τῷ ὡμίλησε περὶ τῶν γυπῶν καὶ τῶν ἱεράκων, τῶν πειρατῶν τοῦ ἀέρος, οἱ ὁποῖοι ἐνεδρεύουν τ' ἀποδημητικὰ πτηνά· τῷ παρέστησε τὴν κόπωσιν, ἡ ὁποία τὰ καταλαμβάνει ἐνίοτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, ὅταν οὔτε πλοῖον φαίνεται, οὔτε ξηρά... Τῷ εἶπεν ὅτι, ὡς περιστέρι, δὲν ἦτο συνειθισμένος νὰ διανύῃ μεγάλα διαστήματα· ὅτι, ἕνεκα τῆς ἀφθονίας εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησεν ἕως τώρα, θὰ τῳ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰνθέξῃ εἰς τὴν στέρησιν καὶ εἰς τὴν πεῖναν· τῷ εἶπε τέλος πᾶν ὅ,τι τῷ ὑπηγόρευσεν ὁ πρὸς τὴν Στακτερὴν οἰκτός του καὶ ἡ πρὸς ὅλας τὰς Περιστερὰς εὐγνωμοσύνη του. Ἀλλ' ὁ Χρυσολαίμης δὲν ἤκουε τίποτε· ἦτο ἀμετάπειστος.

Καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔφθασε.

— Φύγε, ἀφ' οὗ τὸ θέλῃς, τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του. Ἀλλὰ νὰ μή με ξεχάσῃς.

— Ποτέ ! ἀπήντησεν ὁ Χρυσολαίμης.

Τὸν κατησπάσθησαν, τὸν εὐχήθησαν· κατόπι, δοθέντος τοῦ συνθήματος, τὸ στράτευμα τῶν ἀποδημητῶν ἐξετυλίχθη εἰς τὸν ἀέρα ὡς ταινία μακρά. Εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν ὁ Χρυσολαίμης, μαζὶ μὲ τὸν φίλον του, ἠσθάνετο μίαν συγκίνησιν, ἡ ὁποία πολὺ ὡμοίαζε πρὸς τύψιν. Πλέον ἢ ἅπαξ ἐστράφη ὀπίσω καὶ ἐκύτταξε τὸν Περιστερεῶνα. Ἀρά γε θὰ ἐπανήρχετο ; θὰ τον ἐπανέβλεπε ;..

★

Ὁ χειμὼν ἐφάνη μακρότατος εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Περιστερεῶνος. Ὡμίλουν πολὺ περὶ τοῦ ταξειδιώτου καί τον ἐσυλλογίζοντο ἀκομη περισσοτερον. Η Στακτερὴ ἐρωτοῦσε συχνά :

— Ἀρά γε ἔχει σήμερα νὰ φάγῃ εὑρῆκε ἀπόψε νὰ κοιμηθῇ ;

Ἡ δὲ τυφλὴ Περιστερὰ ἀπεκρίνετο :

— Ποιός το ξέρει ! Καλλίτερα ὅμως . . . γιὰ νὰ μάθῃ τί θὰ 'πῇ πατρίδα, τί θὰ 'πῇ σπίτι ! . .

Ἐπιτέλους οἱ πάγοι ἀνελύθησαν, ἡ γῆ ἐπρασίνισε, τὰ πρῶτα ἄνθη τῆς ἀνοίξεως ἐφάνησαν. Μεγάλη ζωηρότης ἐβασίλευεν εἰς τὸν Περιστερεῶνα· κάθε περιστερὰ ἐφρόντιζε νὰ κατασκευάσῃ τὴν φωλεάν της, — ἐκτὸς τῆς δυστυχοῦς Στακτερῆς, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ πύργου, κατώπτευε διαρκῶς τὸν νότιον ὁρίζοντα. . .

— Ἔρχονται ! Ἔρχονται ! ἠκούσθη κραυγάζουσα μίαν ἡμέραν.

Ἤρχοντο πραγματικῶς τ' Ἀγριοπερίστερα. . . Ἡ Στακτερὴ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς ὑπάντησίν των, ἀλλ' ἡ συγκίνησις ἐδέσμευσε τὰς ἀσθενεῖς πτέρυγάς της καὶ ἠναγκάσθη νἀναμείνῃ εἰς τὸν Περιστερεῶνα. Ἐπιτέλους τὰ Ἀγριοπερίστερα ἔφθασαν... Τί εὐτυχία ! Μεταξὺ τῶν πρώτων ἦτο καὶ ὁ Χρυσολαίμης μὲ τὸν φίλον του.

Φαντάζεσθε πλέον ὁποία ὑποδοχὴ του ἔγινε καὶ ὁποίαν χαρὰν ἠσθάνθησαν ὅλοι.

— Λοιπὸν πῶς σου ἐφάνη ἡ Ἀνατολή ; ἠρώτησαν τὸν ἄσωτον υἱόν μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις.

— Ὁ καλλίτερος τόπος εἶνε ἡ πατρίδα ! ἀπήντησεν ὁ Χρυσολαίμης, καταφιλῶν τὴν μητέρα του.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*).

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης πρὸς τινα φίλον του :

— Πέ μου, καϊμένε, ἂν φορῶ τὸ καπέλο μου, γιὰ νὰ μὴν τρέχω καὶ κυττάζω 'στὸν καθρέπτη ! . .

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφερᾶ Μεσαίωνος

*
* *

Ἡ *Ναυτοπούλα* ἐπιστρέφει ἀπὸ τὰ βαπτίσια τοῦ νεογεννήτου ἀδελφοῦ τοῦ *Ψάλλοντος Ρύακος*. Ἡ μαμμά της τὴν ἐρωτᾷ :

— Πῶς τὸ βγάλανε, κόρη μου, τὸ παιδί ;

Καὶ ἡ *Ναυτοπούλα* :

— Ὁόλγυμνο, μαμμά μου, τσιτσίδι !

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Βαρέλλας

Οἱ ἐν ΡΩΣΣΙΑι καὶ ΡΟΥΜΑΝΙΑι συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρόνωσιν αὐτὴν οἱ μὲν ἐν *Ρωσσίᾳ* πρὸς τὸν ἐν *Ὀδησσῷ* καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον** (ὁδὸς Δίκατερίνης ἀριθ. 26, II) οἱ δὲ ἐν *Ρουμανίᾳ* πρὸς τοὺς ἐν *Βουκουρεστίῳ* Τραπεζίτας Κους **Ἀδελφοὺς Χάϊτα**, — εὐγενῶς ἀποδεχθέντων τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τοῦ μὲν κ. Μάλτου καθ' ἅπασαν τὴν Ῥωσσίαν, τῶν δὲ κκ. Ἀδελφῶν Χάϊτα καθ' ἅπασαν τὴν Ῥουμανίαν.

Παρὰ τοῖς αὐτοῖς κ.κ. Ἀντιπροσώποις πληρόνονται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιοτέρων ἐτῶν ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας ἢ τῆς Ρουμανίας, ἐγγράφονται δὲ καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου εἰς 16 σελίδας, μετ' ἐξωφύλλου, παρετάθη μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1898. Οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦντες τὴν αὔξησιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ δελτίον τῆς Ψηφοφορίας συμπεπληρωμένον, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

Μικρὲ Τυμπανιστά ἡ ἐφεύρεσίς σου δὲν εἶνε νέα. Ἤδη πολλοὶ φίλοι μου, πρὸ καιροῦ, μοὶ στέλλουν τὰ Μικρὰ Μυστικὰ των ἐντὸς φακέλλου, τοῦ ὁποίου περιέχουν τὰς ἄκρας, πληρόνοντες πολὺ μικρότερον ταχυδρομικὸν τέλος, διότι οὗτω τὰ τετράδια ζυγίζονται ὡς ἔντυπα καὶ ὄχι ὡς ἐπιστολαί. Ὅταν μάλιστα στέλλωνται πολλὰ τετράδια μαζί, ἡ οἰκονομία εἶνε μεγάλη.

«Θά σ' ἐπιφορτίσω—μοῦ γράφει ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος*,—νὰ περιοφέρῃς τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας πρὸς τὸν κ. Φαιδωνα διὰ τὰς τελευταίας του ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι μεγάλας παρέσχον ὠφελείας, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Ἐπειδὴ ἐξέτος τελειόνω κ' ἐγὼ τὸ Γυμνάσιον, πρὸ πολλοῦ ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι τί θὰ γίνω, χωρὶς ὅμως νὰ δύναμαι νὰ καταλήξω εἰς ὡρισμένον τι συμπέρασμα. Μόλις ὅμως ἀνέγνωσα τὰς θαυμασίας ἐκείνας ἐπιστολάς, ὡδηγήθην, ἐρωτήσθην, καὶ παρεκάλεσα ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν Θεὸν νὰ διατηρῇ ὑγιᾶ τὸν κράτιστον αὐτὸν συνεργάτην σου, ὁ ὁποῖος μᾶς παρέχει τὸν ἀνεκτίμητον πλοῦτον τῶν συμβουλῶν του.»

Σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον *Χιακὸς Ὀρίζων*, φίλε Μ. Α. Σ. Ἔλαβα καὶ τὸ διήγημά σου διὰ τὸν Διαγωνισμόν, ἐκτὸς τῆς «Ἱστορίας τῶν Ποντικῶν». Περιμένω τὰ «ξεσπαθώματα.»

Πραγματικῶς, *Λαοθάμα*, πρέπει νὰ δόσῃς, πρέπει νὰ φανῇς πολὺ εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899 διὰ νὰ φέρῃς *ἐπαξίως* τὸ μετάλλιον τοῦ Ἱδρυτοῦ. Ἄρχισε λοιπὸν ἀπὸ τώρα νὰ μου γράφῃς τακτικά. καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, διὰ νὰ συνειθίσῃς.

Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους, δὲν ἠμπόρισα νὰ ἐξηγήσω μερικὰ θαυμαστικά, τὰ ὁποῖα ἔντὸς παρενθέσεων εἶχεν ἡ ἐπιστολή σου. Ὡς πρὸς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον γίνονται τώρα ὀνομαστικαὶ καὶ ὡρισμέναι. Ἔπαυσα πλέον νὰ δημοσιεύω προτάσεις ὡς τὰς ἑξῆς : «Ὁ *τάδε* ἐπιθυμεῖ νἀνταλλάξῃ μὲ ὅλους τοὺς συνδρομητάς, ἢ μὲ ὅλους τοὺς ἐν Δίγύπτῳ συνδρομητάς, ἢ μὲ ὅλας τὰς *Ἀγκύρας* ἢ μὲ ὅλους τοὺς *Ἀρχιναυάρχους*» κτλ. κτλ. Καὶ τοῦτο διότι ἐγίνοντο διάφοροι παρεξηγήσεις. Ἔλαβα ὁ προτείνων ἀνταλλαγὴν μὲ ὅλους τοὺς ἐν Δίγύπτῳ συνδρομητάς, ἐλάμβανεν ἓν τετράδιον ἐξ Ἀλεξανδρείας, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ στέλλων ἠλησμόνει νὰ σημειώσῃ τὸν τόπον τῆς Διαμονῆς του· τὸ ἐπέστρεφε λοιπὸν λέγων : ἐγὼ δὲν ἐζήτησα ἀνταλλαγὴν μὲ τὸν κύριον αὐτόν. Καὶ ἄλλα πολλά. Ἐπίσης, ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου, πέντε προτάσεις τὸ πολὺ δημοσιεύω τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον.

Τριόπιε Ἀπόλλων, ναί, ἔχω δύο φίλους; (καὶ ἐκ των θερμοτάτων) μὲ τὸ αὐτὸ ὀνοματεπώνυμον *Μιχαὴλ Γρηγοριάδης*, ἕνα ἐν Σμύρνῃ (τὸν ὁποῖον γνωρίζεις) καὶ ἕνα ἐν Μιτυλήνῃ. Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ «γλυκὸ φιλάκι» τοῦ 35ου φύλλου ἦτο διὰ τὸν ἐν Σμύρνῃ, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσῃ νὰ σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν του, καὶ τότε, ὡς γνωρίζεις, ἡ ἀπάντησις δίδεται διὰ τοῦ ὀνόματος.

«Πῶς ἐπιτρέπει ἡ συνείδησις, μερικῶν--μοῦ γράφει ἡ *Τελευταία Χελιδών*, — νὰ στέλλουν ἐκαθημοσιευμένας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, δὲν μπορῶ νὰ το καταλάβω. Ἴσως λένε μὲ τὸ νοῦ τους : δὲν βαρυέται, ποιὸς θά μας ἀνακαλύψῃ: . . . Μὰ ἔλα δίές ποῦ *οὐκ ἔστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται* καὶ ἐκεῖ ἡ παθαίνουν χιώτικη, καὶ ἐκτίθενται !.. Ἂν δὲν εἰμποροῦν νὰ συνθέσουν μόνοι των, καλά, δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος ! Ἂς ἀφίνουν αὐτὴν τὴν φροντίδα εἰς ἱκανωτέρους, ἀφ'οὗ, ὡς εἶπες κάποτε, αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις δὲν εἶνε ἔργον τοῦ τυχόντος.» —Καλὰ δέν τα λέγει ;

Θαλασσοζάλη, εἶδες ὅτι παρετείναμεν τὴν προθεσμίαν, ἑπομένως ἡ ψῆφός σου ἦλθεν ἐγκαίρως. Τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ 54ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές. Θέλεις νὰ μάθῃς διατί ἤργησαν κάπως ; Ἰδού. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔλαβον μέρος περὶ τοὺς 200. Ἂν ἕκαστος κατὰ μέσον ὅρον ἔστειλεν 150 λύσεις (ὀρθὰς καὶ μή, ἐννοῶ.) ἰδοὺ ἀμέσως 30,000 λύσεις πρὸς ἐξέλεγξιν. Δὲν ἀπαιτεῖ λοιπὸν πολὺν καιρὸν αὐτὴ ἡ ἐργασία ;

Μετὰ τὸ τετράδιον τῆς *Βίγλας*, *Ἀγγουροληώτατε*, σοῦ ἔστειλα ἀκόμη δύο, τῆς *Ὀμίχλης τῆς Ἀγγλίας* καὶ τοῦ *Ἀρχιναυάρχου θεμιστοκλέους*. Ὥστε ὅταν τὰς ἀποδώσῃς, τους γράφεις τὸ περιστατικόν, καὶ ἂς κάμουν ὅ,τι θέλουν.

Σοῦ συνιστῶ, *Μυλόρδε*, νὰ δικεβάτῃς ἄλλην μίαν φορὰν τὸν Κανονισμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν (φυλλ. 1, σελ. 13) καὶ ἰδίως τὴν προτελευταίαν αὐτοῦ παράγραφον.

Μπᾶ ! μπᾶ ! τί κακὸ αὐτὸ τὸ παιδί, *Ἀφράτο Γουρουνόπουλο*, «τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ βάζῃ λόγια μεταξὺ τῶν ἀγαπωμένων φίλων διὰ νὰ τους κάτινῃ νὰ μαλώνουν » Σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἂν το ἤξευρα, θὰ το ἐπέπληττα πολὺ αὐστηρά. Ἀκοῦ: ἐκεῖ !

Τέσσαρες μῆνες ἔλειψεν εἰς τὸ Παρίσι ἡ ἀγαπητή μου φίλη *Νύμφη Καλυψώ*,—καὶ φαντάζεσθε πλέον τί ὡραῖα ποῦ ἔπερασε,— ἀλλὰ μόλις ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Λιβερπούλην, εἶδε τὰ τῆς Ψηφοφορίας καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ μου στείλῃ τὴν ψῆφόν της μὲ τὴν θερμοτέραν ἐπιστολὴν ποῦ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ. Νὰ φίλη ὁληθινή !

Νέε Ἡρακλῆ, κανεὶς δὲν ἐπῆρε τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ διαγωνισθῇ μὲ αὐτό. Ὁ Κατάλογος τῶν κυρίων ὀνομάτων ποῦ θὰ κάμῃς ἀπὸ τὸ Λεξικόν, βεβαίως θὰ σε διευκολύνῃ πολὺ εἰς τὰς λύσεις τῶν Ἀσκήσεων Ἐδα τὰ τῶν ἐνεργειῶν σου καὶ πραγματ κῶς δὲν εὑρίσκω λέξεις νὰ σ' εὐχριστήσω διὰ τὸν τόσον ζῆλον. Ὑπηθέτω ὅτι ἡ παράτασις τῆς προθεσμίας θὰ εὐνοήσῃ πολὺ τὰ σχέδιά σου Ἠξεύρεις ὅτι εἶμαι κατενθουσιασμένη μαζί σου ;

Ὁρίστε καὶ τὰ νέα : Ἀπὸ τὰ 12 χηνόπουλα ποῦ ἔθγαλεν ἡ κλῶσσα τῆς *Ναϊάδος*, ἕνα ποῦ χαλᾶ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς φωνές, τὸ ὠνόμασε *Χαλεσμὸν Κόσμον* καὶ ἕνα ἄλλο, ποῦ δὲν φεύγει καὶ τὸ γυρεύουν δέκα ὧρες, τὸ ὠνόμασε *Ἀρχιζιζάνιον*.—Διὰ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* δὲν λέγω τίποτε· ἀλλὰ καλὰ νὰ πάθῃ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, διότι τὰ ἴδια ἔκαμε καὶ αὐτὸ μίαν φοράν. «Ὄνομα δώσης, ὄνομα λάβῃς !»

Βεβαίως, *Ἱππότα Μαντζουράνα*, καὶ ὅσοι θὰ ψηφίσουν κατὰ τὴν παράτασιν τῆς Προθεσμίας, θὰ ἔχουν τὰ ἴδια προνόμια: τίτλον Ἱδρυτοῦ, Στήλην Τιμῆς, Μετάλλιον, Ἐκπτώσεις κτλ κτλ. Θὰ λάβουν δὲ μέρος καὶ εἰς τὸ Λαχεῖον τῆς τακτικῆς ἀνανεώσεως. Ἀπαράλλακτον δηλαδὴ ὅπως καὶ οἱ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ψηφίσαντες.

Ἀσπροποταμίτα, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἰδέαν σου, διὰ νὰ την χρησιμοποιήσω ἐν καιρῷ. Εἰς τὴν πρώτην ἐκ τῶν ἐρωτήσεων σου, ἀπαντῶ ναί. Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τὰ ὁποῖα ἀναφέρεις, δύο ἢ τρία τὰ ἔχουν φίλοι μου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀνακατοσσύραν* (Μ. Β.), *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* (Κ Χ.), *Ἠλεκτρικὴν Φῶς* (Δ. Ν. Ν. διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, πρέπει νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ· κεφ. Γ'. Πόσας Λύσεις θὰ στείλῃ εἶνε ἰδικός του λογαριασμός·) *Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσης* (Ο. Α.), *Περσεφόνην* (Μ. Ε.), *Ἀρχιδιαβολάκον* (Δ. Ν.), *Βίκτωρα Ἐμμανουὴλ* (Ι. Κ.), *Μικρὰν Πιανίστριαν* (Ε. Ξ. ναί, πᾶς ξεσπαθόνων λαμβάνει Γραμμάτιον·) καὶ *Ἀσπρον Τριαντάφυλλον* (Κ. Β.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι : — Ἡ *Πάλλουσα Καρδία* εὐχαριστεῖ τὴν *Ἰωάννην Γρέῦ* διὰ τὰ συγχαρατήρια, καὶ παραπονεῖται διότι δὲν ἐπῆγε ποτὲ εἰς τὸν κῆπόν της,ὅπου τὴν ἐπερίμενε καθ' ἡμέραν·—ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν *Δρατον* ὅτι κ' ἐκείνη σκοπεύει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν «*Χώραν τῶν Μακάρων*», διότι ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι μόλις φθάσῃ, θὰ την κάμουν ὑπουργίναν· ὥστε, ἂν θέλῃ νὰ ὑπάγουν συντροριά, ἄς την εἰδοποιήσῃ. Μάλιστα μὲ παρακαλεῖ νὰ της στείλω καὶ τὸν Ἀνανίαν, διότι «μὲ τὴν τεμπελιὰν που ἔχει ἐφέτος, μόνον διὰ τὴν «Χώραν τῶν Μακάρων» κάμνει·»—ἡ αὐτὴ ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἴριδα* καὶ μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*·—ὁ *Νικητὴς τῆς Ἀουστερλίτσης* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Ὑποβρυχίου*·—ὁ *Λευκὸς Κόραξ* πληροφορεῖ τὴν *Καρδερίναν*, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς Σμύρνην, ὅτι δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν ἀστείαν περιπέτειαν τοῦ Ὀθωμανοῦ· συμβουλεύει δὲ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* νὰ μὴ γυμνάζεται τόσον πολὺ εἰς τὸ ἅλμα·—ὁ *Κολοκυθόσπορος* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ* ἡ *Ἐρυθρὰ Θάλασσα* τὰ τῆς *Ἄδρας τοῦ Φαλήρου*, ἡ *Χρυσῆ Βεργίτσα* τὰ τῆς *Ὑπολαΐδος* — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἄοσθημα* ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ τοὐλάχιστον τἀρχικὰ τῆς *Τριεφάλου Ὕδρας*, διότι κατάγεται ἐξ Ἠπείρου —ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* ἀσπάζεται τὸν *Ἐωσφόρον* καὶ τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διός* ἀπορεῖ δὲ πῶς δὲν ἔλαβεν ἀκόμη ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ *Κῦμα τῆς Πριγκίπου*, ἐνῷ ἐπέρασε τόσος καιρὸς ἀφότου τῷ ἐπρότεινεν ἀλληλογραφίαν·—ὁ *Κ. Παλαιολόγος* ἀσπάζεται τὸν *Τρεχαγουρευόπουλον* καὶ τὸν *Στρατηγὸν Ἀντίβαν*·—ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Φεγγόβολης Αὐγούλας* καὶ τοῦ *Λουσίου* —ἡ *Ξανθὴ Νησιωτοπούλα* παρακαλεῖ τὸ *Ἀγκάθι* νὰ μή το πάρῃ ἀπάνω του διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους ποὺ ἤκουσεν ἐκ Κεφαλληνίας, διότι αὐτὴ προτιμᾷ τὸ *Κάτσε Βρέστο* — τὸ *Ἀφράτο Γουρουνόπουλο* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλαν*, τὸν *Συριανὸν Ἱππότην* καὶ ... ἕνα σωρὸ ἄλλους· ἀλλὰ ποῦ τόπος ;—τὸ *Σκαφιδάκι* ἐρωτᾷ τὸν *Βεραυοβόλον Δία* διατί δὲν του ἔγραψε· μήπως δὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν του ;—Ἄλλαι τινὲς πληροφορίαι παραλείποντα· ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : Ἡ *Πηνελόπη Σακελλαρίου* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Χρυσῆν Βεργίτσαν*· — ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας* μὲ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας*, *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν*, *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου* καὶ *Ψάλλοντα Ρύακα*·—ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἴριδα*, *Βίγλαν*, *Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*·—ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην*, *Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ *Παπαρούναν τῆς Πεντέλης* — ἡ *Ξανθὴ Νησιωτοπούλα* μὲ τὸ *Ἀγκάθι* καὶ μὲ τὸ *Κάτσε-Βρέστο*·—ἡ *Περσεφόνη* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, καὶ *Ναυτοπούλαν*·—ὁ *Ἀνθισμένος Μενεξὲς* μὲ τὴν *Νίτσαν Πρεβεδούρου*, *Κικὴν Κοκκινοπούλου* καὶ *Πηνελόπην Σακελλαρίου*·—τὸ *Σκαφιδάκι* μὲ τὸν *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἑλληνοπούλαν*, *Τσὶν Τσὶν* καὶ *Ξενητευμένην Ἠπειρώτισσαν*· ὁ *Μελαγχολικὸς Ναύτης* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἀντίο Μαστέλλο* καὶ *Πίφ Πάφ*·—ὁ *Ἥρως τῆς Σύρου* μὲ τὸν *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*·—ὁ *Δ. Π. Δρίβας* μὲ τὴν *Χρυσῆν Γ. Χατζηγρηγοράκη*·—ὁ *Μικρὸς Πιανίστας* μὲ τὴν *Ἀρτέμιδα Χατίνογλου*, *Ναυτσσούλαν* καὶ *Ἀδὰμ Θεοφύλακτον*·—τὸ *Παραδείσιον Πτηνὸν* μὲ τὴν *Κρατησίκλειαν*, *Λύραν τοῦ Ἀρίονος*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἰωάννην Δάρκ*·—ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὴν *Ζήτσαν Γ. Σημίτου*·—ἡ *Νύμφη Καλυψὼ* μὲ τὴν Mrs Agnes Mauro (ἔστω καὶ ἀγγλιστί)—τὸ *Ἀφράτο Γουρουνόπουλο* μὲ τὸν *Συριανὸν Ἱππότην*, *Ὀρφέα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*·—ὁ *Λευκόπτερος* *Ἄγγελος* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Λέοντα τῆς Νεμέας* καὶ *Ἤσυχο Ἀεράκι*·—ὁ *Δάμπρος Πσπαγεωργίου* μὲ τὸν *Ἀγρυπνον Φάρον*, *Μπάμ-Μπούμ*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ *Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας*·—ἡ *Ἶρις* μὲ τὸ *Χρυσόψαρο*, *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Ποιητικὸν Νάρκισσον* καὶ *Μικρὸν Πιανίστα*·—ἡ *Φαρέτρα τῆς Ἀρτέμιδος* μὲ τὸν *Πίφ-Πάφ*, *Κυματίζουσαν Θά-*

λασσαν, *Ὑποβρύχιον Ἀμυναν*, *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ *Βριτόμαρτιν* — ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Μικρὸν Πιανίστα*ν, *Κελαδίστραν*. *Ἐνετικὴν Γόνδολαν*. *Ἰουλίαν Ῥουσσέν καὶ Ἀργειφόντην Ἑρμῆν* — ὁ *Σοφὸς Πιτακὸς* μὲ τὴν *Ῥοδίζουσαν Φύσιν*, *Λυγικὸν Ποιητὴν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Χρυσόψαρο* — ὁ *Κ. Παλαιολόγος* μὲ τὴν *Βασίλισσαν Ζηνοβίαν*, *Μήν-το-πῆς σὲ-κανένα* καὶ *Μή με σκοτίζεις* — ἡ *Τελευταία Χελιδὼν* μὲ τὴν *Αἰχμάλωτον Χελιδόνα* καὶ *Φίλεργον Χελιδόνα* — ὁ *Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης* μὲ τὴν *Ῥωμησπούλαν*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν*, *Ἀγκάθι*, *Φασαρίαν* καὶ *Δὸν Κολοκύθιν Πάτεραν* — ἡ *Μαρίκα Γ. Καζάκου* μὲ τὸ *Δειθαλὲς Ῥόδον* — τὸ *Ἑλληνικὸν Δίσθημα* μὲ τὸν *Πίφ-Πάφ* — ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα*, *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Αἰγαίαν Ἀρτέμιδα* καὶ *Φαρέτραν* τῆς *Ἀρτέμιδος* — ὁ *Ἀργυρότοξος* *Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν Ἱππότην* τῆς *Ἐλεεινῆς Μορφῆς*, *Δὸν Κολοκυθᾶν Πάτεραν* καὶ *Ξανθὴν Κιτζιώτισσαν*. — ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* μὲ τὸν *Ὀρφέα*, *Ἀφρισμένον Κῦμα*, *Μαρίαν Χριστοδούλου* καὶ *Ἰαληνείαν Θάλασσαν* — ἡ *Ἀνακατοσούρα* μὲ τὸ *Φιλέρημον Ἴον*, *Κωνσταντῖνον Γ. Παπαδόπουλον*. *Μίαν Τρελούλαν* καὶ *Κῦμα τῆς Πριγκήπου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Χρυσόψαρο Ἰωάννα Ν. Μαρκέττη* (τῆς ὁποίας ἐλήφθη ἡ φωτογραφία καὶ θὰ δημοσιευθῇ λίαν προσεχῶς πρὸς μεγάλην χαρὰν ὅλων μας τῶν φίλων·) *Σκαφιδάκι* (μὴν ἀνησυχῇς· πιστεύω ὅτι δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ αὐτὸ ποὺ λέγεις·) *Μακρολίλεκαν* (ἔστειλα·), *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων* (ὁ ὁποῖος φρονεῖ, ὅτι ἂν ὁ Ἀνανίας ἀνεκάλυπτε τὴν ὁδὸν καὶ κατώρθωνε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Χώραν τῶν Μακάρων, θὰ ἐξελέγετο ὁμοφώνως ... Βασιλεύ. !) *Τρικυμιώδη Λευκάταν* (καὶ ἐγὼ δὲν σε λησμονῶ· ὡραιοτάτη ἡ περιγραφή σου·) *Πάλλουσαν Καρδίαν* (ὄχι· τὸ ψευδώνυμον ποὺ ζητεῖς δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ το δώσω, διότι δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφότου τὸ ἄφησε μία φίλη μου στεῖλε ἓν ἄλλο καὶ συμμορφώσου πρὸς τὸν Κανονισμόν·) *Ἀγκάθι* (ἀδύνατον νὰ διηγηθῶ τὸ ἀστεῖόν σου, χωρὶς νὰ φανερώσω τὸ ὄνομα τῆς *Ναυτοπούλας*· ἀλλὰ γίνεται ;) *Ἐλένην Ι. Τζούρα* (ἔστειλα·) *Θαλῆν τὸν Μιλήσιον* (αἱ «*Διεπεῖς Διακοπαὶ*) ὑπάρχουν εἰς δύο τόμους· οἱ ὁποῖοι τιμῶνται ἄδετοι φρ. 2, χρυσόδετοι φρ. 5) *Ἀνδριάναν Βλαυσοπούλου* (ἔστειλα 4 τετράδια· ἡ ἀδελφή σου δύναται νὰ ἀνταλλάξῃ Μ. Μυστικά, καὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ εἰς ὅλα· δὲν εἶδες τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ ;) *Λειμωνιάτισσαν Διακάδαν* (πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἐπέπλῃξες πολὺ τὸν διανομέα, ἀφ' οὗ διὰ τῆς ἀπροσεξίας του ἔγινεν αἰτία τόσον φιλοῦ ἐπεισοδίου μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*) *Κινέζον Δῆ* (αἱ καταγγελίαι σου δὲν μοι ἐφάνησαν βάσιμοι, διότι εἴς τινα εἴδη Πνευματικῶν Ἀσκήσεων χωρεῖ πολὺ ἡ σύμπτωσις·) *Γεώργιον Καρδαμάκην* (ἕκαστον φυλλάδιον τῆς Α' περιόδου τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' λεπτὰ 15·) *Μέλαν Ἱππότην* (διόλου δὲν μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐρωτήσεις σου· γράφε μου λοιπὸν ἐκτενέστατα·) *Λευκὸν Κόρακα* (ξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ 'πῶ ; πιθανὸν νὰ εἶνε καὶ σύμπτωσις) *Κολοκυθόσπορον* (περιμένω τὴν Ἄσκησιν·) *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* (μπᾶ ! καὶ ἡ μικροτέρα ἀδελφή σου δύναται νὰ λάβῃ ψευδώνυμον καὶ νὰ μου γράψῃ, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ξεγράψω τὴν μεγαλητέραν·) *Φάλσταφ* (τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀνακινεῖς εἶνε ξένον τοῦ κύκλου μας· φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχουν καὶ τοιοῦτοι τερατώδεις ἄνθρωποι, μάλιστα εἰς τὰς μεγάλας κοινωνίας·) *Γ. Δ. Κάστανον* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσον θερμοὺς ἐπαίνους·) *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς συστάσεις σου·) *Κ. Παλαιολόγον*, *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* (νά, τὸ ψευδώνυμό σου σήμερον π. χ. ἐφάνη τέσσερες φορές· καλὰ δὲν εἶνε; Γράφε σὺ κ' ἔννοια σου!) *Ἀγρυπνον Φάρον*, *Ἐρυθρὸν Σταυρὸν* (ἔστειλα·) *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* (μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχὴν νὰ ἐξακολουθήσῃς, καὶ νὰ ἰδῇς πόσον θὰ ἐπιτυγχάνῃς·) *Ἀντίοχον τὸν Σωτῆρα* (διὰ κάθε τετράδιον χρειάζεται 20λεπτον γραμματόσημον, ἀδιάφορον τί γραμματόσημον θὰ βάλω ἐγώ, διὰ νὰ το στείλω·) *Ἴριδα*, *Βίγλαν* (ἔννοια σου, τοιαύτη πρότασις δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ δεκτή·) *Λάμπρον Παπαγεωργίου*, *Λευκόπτερον Ἄγγελον* (γράψε μου λοιπὸν πολλά, μὰ πάρα πολλά, νὰ ἰδοῦμεν θὰ βαρεθῶ ;) *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* (ἔστειλα· φυσικά, ἀφ' οὗ σοῦ ὡμοίαζε τόσον ἡ εἰκών, ἔπρεπε νὰ σε γνωρίσουν·) *Γενναῖον Λέσβιον*, *Σπασμένον Φεγγίτην* (ὄχι, δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη διὰ τόσους σχετλιασμούς· ἄφησε πρῶτα νὰ ἰδῇς·) *Θέλπουσαν* (ἐλήφθησαν ἐν τάξει·) *Ἀγνωστον Ἥρωα* (πταίει τὸ ταχυδρομεῖον, διότι ὅλα τὰ φύλλα τῶν Ἐπαρχιῶν παραδίδονται συγχρόνως·) *Κατραπακιὰν* (θὰ ἐκλέξω καὶ θὰ δημοσιεύσω· ἦσαν πολὺ ὡραῖα·) *Μικρὸν Πιανίστα*ν, *Ἥρωα τῆς Σύρου* (πολὺ εὐχαρίστως θά σε ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Τέτταρα τῆς Ἀχαΐας* (ναί, πολύ μου ἤρεσαν τὰ ἄνθη σου·) *Ἀνθισμένον Μενεξέν*, *Σαμιακὴν Σημαίαν* (ἰδού ὅτι ἔγινε !) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (τὸ ἔστειλα, μόλις ἔλαβα τὸ γράμμα σου·) *Δημ. Βάτσαρην* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Σεπτεμβρίου* θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

542. Λεξίγριφος.

Ἐάν, λύτα, συνδέσῃς Θεόν, πόλιν καὶ γράμμα
Ἑορτὴ θὰ προβάλῃ, νέα κι' ἀρχαία συνάμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιλτιάδου

543. Συλλαβόγριφος.

Φθόγγον ἁπλοῦν τῆς μουσικῆς λαμβάνω
Καὶ μόριον ἀρνητικὸν ἐπίσης·
Καὶ μὲ αὐτά, ὦ φίλε μου, τί κάνω ;
Ἴσως ἂν σοῦ το εἴπω θάπορήσῃς,
Γιατί κ' ἐγὼ θαυμάζω κι' ἀπορῶ
Πῶς ἔκαμα ... μιὰ τρύπα 'στὸ νερό !
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσαίωνος

544. Στοιχειόγριφος.

Βγόλε νῖ καὶ βάλε πῖ
Μολονότι μὲ λυπεῖ
Ποῦ τὸ ἄϋλον θαφήσω,
Ἀλλὰ καὶ θά σε κινήσω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου

545. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ὀφήσῃς,
Μίαν πρόθεσιν θὰ ἰδῇς
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς
Εἶμαι βλάστημα τῆς γῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βριττανικοῦ Ἀστέρος

546. Αἴνιγμα.

Πτερὰ δὲν ἔχω, κι' ὅμως πετῶ·
Ἀλλ' οὔτε πόδας, πλὴν περπατῶ.
Ἀτμὸν δὲν θέλω νὰ κινηθῶ,
Κι' ὅμως τὸν ἔχω. Καὶ θὰ χαθῶ
Ἂν τύχῃ μόλις νὰ ψυχρανθῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ Δ Π Δρίσα

547. Μωσαϊκόν.

Ἡ Αἰγιναία Ἀθηνᾶ καὶ τ' Ἄνθος τῶν Ὀρέων,
Ἡ Κρυσαλλώδης μας Πηγὴ κ' ὁ Ζοφερὸς Μεσαίων
Ἂν ὁπὸ δύο γράμματα σοῦ δώσουν τὸ κεφάλι,
Θὰ σχηματίσῃς... ἄν το βρῇς!.. αὐτόν, ἐσέ καὶ [μένα !
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

548. Πυραμίς.

Οἱ ταυροὶ ἀποτελοῦν τετράποδον.
★┼★ =Πρόθεσις.
★★┼★★ =Ἀρχαία πόλις.
★★★┼★★★ =Ἡμίθεος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιστοῦ Στρατιώτου

549. Ἐρωτησις.

Κόσμος πολὺς εἶνε συνηγμένος εἰς μίαν πλατεῖαν καὶ ἀκροᾶται μετὰ θρησκευτικῆς σιγῆς ῥήτορα, προσφωνοῦντα ἄνδρα μεγαλοπρεπῆ καὶ σοβαρόν. «Εἰς σέ, τῷ λέγει, ὀφείλομεν τὴν ὕπαρξιν καὶ τὰ πάντα κτλ.» Αἴφνης ἀρχίζει ραγδαιοτάτη βροχή. Ὅλοι τρέχουν εἰς τὰς οἰκίας των διὰ νὰ προφυλαχθῶσιν, ἀλλὰ κανεὶς, οὔτε αὐτὸς ὁ ῥήτωρ, δὲν προσκαλεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν ἄνδρα, εἰς ὃν ὀφείλουν τὰ πάντα,—καὶ τὸν ἀφίνουν μόνον νὰ βρέχεται !

Διατί τοῦτο ; Νὰ ἦσαν ἄρά γε τόσον ἀγνώμονες ; ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

550—553. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῇ αὐτῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις :

φωλεά, *πνύξ*, *ἄκρα*, *πυρά*.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Κόσμου

554—556. Λογοπαίγνια.

1.—Τί κοινὸν μεταξὺ ἑνὸς παιδιοῦ κουλεῦ καὶ τῆς τροφῆς ἑνὸς ἵππου ;

2.—Ὅταν στρέφεται ἡ γῆ, μὲ ποῖον σῶμα ἑνοῦται: ;

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

3.—Τί πρᾶγμα οὐράνιον ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

557. Ἐλλιποβύμφωνον.

αε-ο-αο-αι ! -ο-ρ-ιαο.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ἐλέφαντος

558. Ἀλγεβρικὸς Γρῖφος.

$$\psi(\psi+1)+\chi(\chi+1)-(\psi^2+\chi^2).$$
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

559. Γρῖφος.

Τάμε
Ὦ, λησμονῆς, ἢ **Τ** λείας,
ὅλα, ναοί, ναί, Σήμ, ἀντί, κ'
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιτακοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 11 Ἰουλίου ἔ.ἐ.

373. Οὐρανὸς (οὐρὰ ὄνος). — **374.** Ἕλκος (ἑλ, λα). — **375.** Σκῦρος, Σῦρος, — **376.** Ἄγκυρα. **377.**

	ος		
	νις	μη	[ὀσμή, μισῶ, σοφία,
	ρα	σο	φιάλη, Δηλιὸ, τώρα,
	τω	φια	ρανίς, νῆσος].
		λη	

378.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ			
Α	Μ	Ν	Τ
Λ	Η	Ω	Η
Α	Λ	Ν	Σ
Ι	Φ	Ι	Α
Σ	Ο	Ο	Γ
Τ			Ο
Ι			Ρ
Ν			Α
Η			Σ

379. Εἶχε 33 χάνδρας. **380-384.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΟΙ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : *λοιμός*, *κοῖτος*, *κεῖλος*, *τοῖος*, *φοῖτος*. — **385.** ΚΟΔΡΟΣ (1, Κόνων, 2, ΣΟλων 3, Ρόδος, 4, ΤαυΡος, 5, ΤαρσΟς, 6, ΚισσοΣ). — **386.** Ὅταν, ἐνῷ αὐτὴ κομᾶται, ἐκεῖνο φωνάζῃ. — **387.** Φύσει πογῷ ἀν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον. — **388.** Κατὰ τὸν Μασγρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του. — **389.** Ἡ καλὴ ὑπηρέτρια ὑπηρετεῖ προθύμως.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 40

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 305)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ.

Ἕρπων ἐπὶ τοῦ πατώματος τοῦ ὑποστέγου, κατώρθωσα νὰ φθάσω μέχρι τῆς θύρας καὶ νὰ ἐξέλθω εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχεν ἤδη ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του, καὶ συρθεὶς διὰ τῶν γονάτων, ἐπιάσθη δυνατὰ ἀπὸ μίαν σιδηρᾶν ῥάβδον τοῦ περιπετάσματος. Παρὰ τὸν πρωραῖον ἱστόν, κεφαλαί τινες ἐπρόβαλον ἀπὸ τὰς πτυχὰς τῆς καταπεσούσης προτονίδος, ὡς ἀπὸ σκηνῆς τῆς ὁποίας ἔλυσαν τὰ σχοινία. Καὶ ἀπὸ τῶν προτόνων ἐκρέμαντο ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ Χάρδης, ὁ Μαρτῖνος Χὸλτ καὶ ὁ Ἐνδικόττος, μὲ τὸ μαῦρον πρόσωπον δεινῶς ἠλλοιωμένον ἐκ τοῦ τρόμου. . .

Ἤμην ἐξηπλωμένος καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα, στηρίζων τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας, διὰ νὰ μὴ γλυστρήσω ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ διαδρόμου, ὅταν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ἕρπων ἐπιπόνως,— διότι ἡ κλίσις ἦτο τοιαύτη, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὄρθιος, — κατώρθωσε νὰ φθάσῃ πλησίον μου.

— Τί συνέβη, ναύκληρε; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐπέσαμεν ἔξω, κύριε Ζώρλιγκ, καὶ πολὺ ἄσχημα ! Σύγκρουσις, μὰ τί σύγκρουσις ! . . Μέσ' 'στὴν ὁμίχλη ἕνα παγοβοῦνι ἐπέρασε ἀπὸ κοντά μας... Δέν το εἴδαμε· δὲν ἐφυλαχθήκαμε... Ἴσα-ἴσα τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐδιάλεξε τὸ ἀναθεματισμένο, διὰ νὰ κάμῃ τὴν τούμπα του. . . Καὶ καθὼς ἐξανασηκώθηκε, βρῆκε τὸν Ἄλβρανο, τὸν πῆρε καὶ σοῦ τον σήκωσε ἀπάνω, ὅπως μία χουλιάρα θὰ ἐσήκονε ἓν αὐγὸ ἀπὸ τὸ τσουκάλι. . . Καὶ τώρα, κύριε Ζώρλιγκ, τὸ πλοῖόν μας εὑρίσκεται ἐπάνω 'στὴ ῥάχη τοῦ πάγου, πολλὲς ἑκατοντάδες πόδια ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀνταρκτικῆς θαλάσσης. Πῶς ;

Ἦτο τῳόντι ὅπως ἔλεγεν ὁ ναύκληρος. Ὁποία λύσις τρομερὰ καὶ ἀπροσδόκητος ! Ὁ Ἄλβρανος δὲν ἐναυάγησε προσβληθεὶς ὑπὸ δεινῆς τριχυμίας· δὲν κατεστράφη ἐξ ἐπιδρομῆς ἀγρίων ἰθαγενῶν· δὲν συνετρίβη μεταξὺ τῶν ὀγκοπάγων, — κίνδυνοι τοὺς ὁποίους ἐφοβούμεθα καὶ προεβλέπαμεν. Ἀλλὰ τὸ νὰ παρασυρθῇ εἰς ὕψος ὑπὸ πλωτοῦ βουνοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ βουνὸν τοῦτο ἀνετρέπετο καὶ βωθιζόμενον ἀνήρχετο πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· τὸ νὰ εὑρεθῇ αἴφνης ἔξω τοῦ στοιχείου του, σχεδὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀγκοπάγου,—ἰδοὺ λύσις τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἐφαντάζετο, οὐδεὶς προέβλεπε !

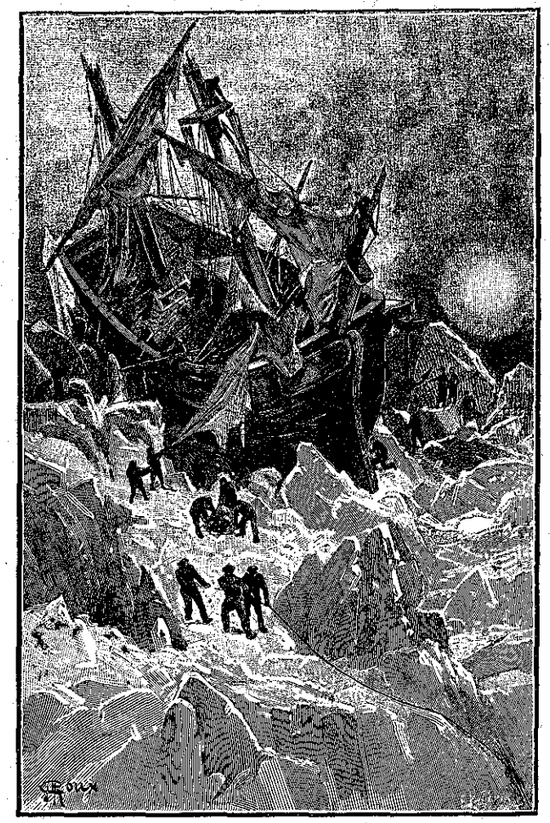

«Τὸ πλήρωμα ἐγκατέλειψε τὸν *Ἄλβρανον* καὶ διεσπάρη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὀγκοπάγου...» (Σελ. 313, στήλ. γ'.)

Καὶ τώρα τί θὰ ἐγίνετο ; Πῶς, μὲ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα εἴχαμεν εἰς τὴν διάθεσίν μας, θὰ κατηρχόμεθα ἐκ τοῦ ὕψους ἐκείνου εἰς τὴν θάλασσαν; Τί μέτρα θὰ ἐλαμβάνοντο ;

Πρὸς τὸ παρὸν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Ὁμίχλη ὡς λευκόφαιος πέπλος συνεκάλυπτεν ἀκόμη τὸν πάγον. Ἐκτὸς τῆς στενῆς χαράδρας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε σφηνωθῇ ἡ γολέττα, οὐδὲν ἄλλο διεκρίνετο ἐκ τοῦ πελωρίου ἐκείνου ὄγκου, οὔτε ἡ θέσις ἐφαίνετο τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στόλου τῶν ὀγκοπάγων, τοῦ πλέοντος ὁλονὲν νοτιοανατολικῶς.

Ἡ στοιχειωδεστέρα φρόνησις μᾶς ἐπέβαλλε νὰ ἐκκενώσωμεν τὸν Ἄλβρανον, διότι δὲν ἤμεθα βέβαιοι περὶ τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς θέσεώς του. Μία ἀπότομος κίνησις τοῦ ὀγκοπάγου, ἠδύνατο νὰ τον ἐκτοπίσῃ καὶ νὰ τον παρασύρῃ ἕως κάτω. . . . Καὶ ἂν τὸ βουνόν μας ὑψίστατο νέαν ἀνατροπὴν καὶ ἐξεσφενδόνιζε τὴν γολέτταν εἰς τὸ κενόν, τίς ἐξ ἡμῶν θὰ ἐσώζετο ἀπὸ τοιοῦτον κατακρήμνισμα ;

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, τὸ πλήρωμα ἐγκατέλειψε τὸν Ἄλβρανον καὶ διεσπάρη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὀγκοπάγου, ἐφ' οὗ ἕκαστος προσεπάθει νὰ εὕρῃ καταφύγιον, ἀναμένων νὰ σκεδασθῇ ἡ ὁμίχλη. Αἱ ἀσθενεῖς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν την διεπέρων ἀκόμη, καὶ μόλις ἐβλέπαμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἐξ ἀποστάσεως δώδεκα βημάτων. Ἆρά γε ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν παρόντες ; Ὅλοι εἶχον σωθῇ ; Μήπως ἐκ τῶν εὑρισκο-